

**മൈലപ്രാ ആശ്രമത്തിലെ
അപ്പോ റമ്പാൻ
നൂറിന്റെ നിരവിൽ**

Malankara Orthodox TV

പ്രസാധകർ

പുന്നുരേത്തു കുടുംബാംഗങ്ങൾ
കോന്നി

Malankara Orthodox TV

Malayalam

Mylapra Asramathile Aprem Ramban

Noorinte Niravil

(Biography)

First Edition: April 5, 2018

Published by: Punnooreth Family
Konny

Printing: Sophia Print House, Kottayam

Price: **Rs. 50.00**

കുടുംബാംഗങ്ങളായ ഞങ്ങളുടെ ആനന്ദവും അഭിനന്ദനവും

ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ പി. ഐ. മാത്യുസ് റമ്പാച്ചൻ മൈലപ്രായിൽ സ്ഥാപിച്ച പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച മാർ കുറിയാക്കോസ് ആശ്രമത്തിന്റെ ചുമതല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹവിയോഗത്തെ തുടർന്ന് ഏതാനും ദശാബ്ദങ്ങളായി പ്രശംസനീയമാംവിധം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വശിഷ്യനും സഹപ്രവർത്തകനുമായ കോന്നി പുന്നുരേത്തു ദിവ്യശ്രീ അപ്രേം റമ്പാച്ചൻ നൂറിന്റെ നിറവിൽ എത്തിനിൽക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒരാത്മകഥ എഴുതണമെന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ ആത്മാർത്ഥമായ അഭ്യർത്ഥന അദ്ദേഹം സ്നേഹപൂർവ്വം നിരസിച്ചു. സാധാരണനിലയിൽ ഒരാത്മകഥ എഴുതാനുള്ള തരത്തിൽ, തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ പ്രധാനപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളും കാര്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഒന്നും താൻ കാണുന്നില്ലെന്നും എന്തെങ്കിലും എഴുതിയാൽ ആത്മപ്രശംസയും ചില വിമർശനങ്ങളും അറിയാതെ കടന്നുകൂടിയാലോ എന്ന ഭയമുണ്ടെന്നും റമ്പാച്ചൻ സൂചിപ്പിച്ചു.

എന്നാൽ ശതാബ്ദങ്ങൾ കാത്തിരുന്നാലേ ഒരു സാധാരണ കുടുംബത്തിൽ സമുന്നതരായ മേൽപട്ടക്കാരോ ശ്രേഷ്ഠരായ വൈദിക പ്രമുഖരോ, സമർത്ഥരായ രാജ്യഭരണാധികാരികളോ ഉണ്ടാകാറുള്ളൂ എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അംഗീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അപ്പോൾ അത് ബന്ധപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങൾക്ക് എന്നും അഭിമാനിക്കാൻതക്ക ഒരു വലിയ കാര്യമായി മാറുന്നു. പ്രശസ്ത വ്യക്തികളുടെ അനുഭവ ശതങ്ങളും ചെയ്തികളും സന്മാതൃകകളും സൽപെരുമാറ്റങ്ങളും ധർമ്മിക മൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ നേട്ടങ്ങളും എല്ലാം പിൻതലമുറകൾക്കു പ്രചോദനപ്രദവുമായിരിക്കും എന്ന വസ്തുത അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടാണു ജന്മശതാബ്ദിയിൽ നിലകൊള്ളുന്ന അപ്രേം റമ്പാച്ചന്റെ ഒരു ലഘുജീവചരിത്രം കമ്പിവാചകങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. ഒന്നിനും വേണ്ടത്ര സമയം തികയാത്ത ആധുനിക മനുഷ്യർക്കു എന്തായാലും 30 മിനിറ്റുകൊണ്ട് ഇതു വായിക്കാൻ നിഷ്പ്രയാസം കഴിയും എന്നു ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങൾ ആലേഖനം ചെയ്യാതെ പോയാൽ വരുംതലമുറ ഞങ്ങളിൽ കുറ്റം ചുമത്തിയേക്കാനും ഇടയുണ്ട്. അതൊഴിവാക്കാൻ കൂടിയാണ് ഈ അക്ഷരമാലയും ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നത്. നല്ല നിലത്തു വീണ ഒരു വിത്ത് നൂറുമേനി വിളഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കാഴ്ച ഞങ്ങൾക്കും ആനന്ദദായകമാണ്. തന്മൂലം ഞങ്ങളുടെ സന്തോഷനിർഭരമായ അഭിനന്ദനാശംസകൾ റമ്പാച്ചനു സമർപ്പിക്കുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാത്മസംതൃപ്തി ഞങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെടുകയാണ്.

റമ്പാച്ചനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ വരുന്ന ഒരു സങ്കീർത്തന ഭാഗം കൂടി (92) ഉദ്ധരിക്കട്ടെ. “നീതിമാൻ പനപോലെ തഴയ്ക്കും. ലബനോനിലെ ദേവദാരപോലെ വളരും. യഹോവയുടെ ആലയത്തിൽ നടു തലയായവൻ നമ്മുടെ ദൈവത്തിന്റെ പ്രാകാരങ്ങളിൽ തഴയ്ക്കും. വാർദ്ധക്യത്തിലും അവർ ഫലം കായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അവർ പുഷ്പി വച്ചും പച്ച പിടിച്ചും ഇരിക്കും.” യഹോവയിൽ ആശ്രയിച്ചു നന്മ ചെയ്യുകയും ദേശത്തു പാർത്തു വിശ്വസ്തത ആചരിക്കുകയും ചെയ്തു വിജയിച്ച ഒരുത്തമ താപസ്സനാണു റമ്പാച്ചനെന്ന് പറയുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ അഭിമാനം കൊള്ളുകയാണ്.

വന്ദ്യ റമ്പാച്ചന് ആരോഗ്യത്തോടെ, മോശയെപ്പോലെ ആയുഷ്ഠമായി ജീവിതം അന്യൂനം തുടരാൻ ഞങ്ങൾ അകമഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. റമ്പാച്ചന്റെ പ്രാർത്ഥന അർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി

**പി. കെ. മാത്തുക്കുട്ടി, കോന്നി,
പി. എസ്. തോമസ് (രാജൻ, മദ്രാസ്)**

Malankara Orthodox Tv

അവതാരിക

അതുല്യനായ സന്യാസിവര്യൻ

ജന്മശതാബ്ദി കൊണ്ടാടിയ കോന്നി പുന്നുരേത്തു വന്ദ്യ ദിവ്യശ്രീ അപ്രേം റമ്പാച്ചന്റെ വിശദമായ ഒരു സചിത്ര ജീവചരിത്രം തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ ഉത്സാഹത്തെ, പ്രശംസയും പ്രസിദ്ധിയും ഒട്ടും ആഗ്രഹിക്കാത്ത ഒരു യഥാർത്ഥ സന്യാസിവര്യന്റെ മനോഭാവത്തോടെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അവർക്കുണ്ടായ പ്രയാസം ലഘൂകരിക്കാനായി ഒരു ചെറിയ ജീവചരിത്രരേഖ മാത്രം അവതരിപ്പിക്കാൻ അവർ നടത്തിയ ശ്രമമാണ് ഈ ലഘു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. സുവിശേഷപ്രവർത്തകൻ, അദ്ധ്യാപകൻ, ഇടവക വികാരി, റമ്പാൻ, ആശ്രമാധിപൻ മുതലായ നിലകളിൽ റമ്പാച്ചൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ ഒരു പുസ്തകമായി വന്നിരുന്നു എങ്കിൽ അതു സഭയ്ക്കും വീട്ടുകാർക്കും നാട്ടുകാർക്കും അദ്ദേഹം വികാരിയായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച ഇരുപതോളം ഇടവകകളിലെ ജനങ്ങൾക്കും കൂടുതൽ പ്രചോദനപ്രദമാകുമായിരുന്നു എന്നു ഉള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

1919 മാർച്ച് 25-നു ജനിച്ചു. ബാല്യത്തിൽ തന്നെ പ്രഭാത-പ്രദോഷ വേളകളിലെ മുടങ്ങാത്ത കുടുംബാരാധന, പള്ളി ആരാധന, കൗദാശിക താൽപര്യം എന്നിവ ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകമായി സ്വീകരിച്ച പി. കെ. ഡേവിഡിനെ (റമ്പാച്ചൻ) എനിക്കു കഴിഞ്ഞ ഏഴു ദശാബ്ദക്കാലമായി വളരെ അടുത്തറിയാം. ബാല്യത്തിലും കൗമാര-യൗവന കാലഘട്ടങ്ങളിലും പിന്നീടും ആളിക്കത്തുന്ന വികാരപ്രകടനങ്ങളോടും പ്രശസ്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഓട്ടത്തോടും മുഖം തിരിഞ്ഞു നിന്നു. അടിയുറച്ച വിശ്വാസങ്ങളും പക്ഷതയുള്ള സ്വഭാവരീതികളുമായിരുന്നു പി. കെ. ഡേവിഡിന്റെ മുഖമുദ്ര. നല്ല മാതൃക സൃഷ്ടിച്ച അദ്ധ്യാപകൻ, സൽപെരുമാറ്റത്തിന്റെ പ്രതീകം, ഇടവകയിലെ എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ കാണുകയും അവരുടെ സ്നേഹാദരങ്ങൾ പിടിച്ചുപറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വീകാര്യനായ വികാരി, ആശ്രമാംഗങ്ങളെ സമഭാവനയോടെ വീക്ഷിച്ചു അവരോടു പെരുമാറുന്ന ആശ്രമാധിപൻ, നിഷ്ഠയോടുകൂടിയ പ്രാർത്ഥന, ധ്യാനം എന്നിവ കൂടാതെ സത്ഗ്രന്ഥ പാരായണത്തിലൂടെ എന്നും പുതിയ പുതിയ അറിവു നേടുന്ന വിജ്ഞാനകുതുകി മുതലായ നിലകളിൽ റമ്പാച്ചനുള്ള സമുന്നത സ്ഥാനം ഒന്നു വേറെയാണെന്ന് എടുത്തു പറയാൻ എനിക്കു മറ്റാരുടെയും സാക്ഷ്യങ്ങൾ ഒന്നും ആവശ്യമില്ല.

അപ്രേം റമ്പാച്ചനു ഇത്രയും ദീർഘായുസ്സ് ലഭിക്കാനുള്ള കാരണത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചപ്പോൾ “നിനക്കു നന്മയുണ്ടാകാനും ദീർഘായുസ്സുണ്ടാകാനും

നിന്റെ അപ്പനേയും അമ്മയേയും ബഹുമാനിക്കുക” എന്ന വേദപുസ്തകത്തിലെ തങ്കവാക്യത്തെ അക്ഷരപ്രതി അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു കൂടിയാണെന്നുള്ള ഉത്തരമാണ് എനിക്കു ലഭിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിനു സ്നേഹനിധികളായ മാതാപിതാക്കളോടും അവർക്കു റമ്പാച്ചനോടും ഉണ്ടായിരുന്ന അനുപമ സ്നേഹവും വാത്സല്യവും മതിപ്പും അഭിമാനവും കരുതലും വിവരിക്കാൻ എന്റെ ഭാഷയ്ക്കു പരിമിതിയുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. റമ്പാച്ചനും യോജിക്കുന്ന തരത്തിൽ 71-ാം സങ്കീർത്തനത്തിലുള്ള ഒരു വൃദ്ധന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ നിന്ന് ഒന്നുരണ്ട് വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. “ദൈവമേ എന്റെ ബാല്യം മുതൽ നീ എന്നെ ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നുവരെ ഞാൻ നിന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെ അറിയിച്ചുചിരിക്കുന്നു. ദൈവമേ അടുത്ത തലമുറയോടു ഞാൻ നിന്റെ ഭുജത്തെയും വരുവാനുള്ള എല്ലാവരോടും നിന്റെ വീര്യപ്രവൃത്തിയേയും അറിയിക്കുവോളം വാർദ്ധക്യവും നരയും ഉള്ള കാലത്തും എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കരുതേ. ദൈവമേ നിന്റെ നീതിയും അത്യുന്നതമായിരിക്കുന്നു.”

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ മലങ്കരസഭയിൽ ഉണ്ടായ തർക്കവിതർക്കങ്ങളും കേസുകളുമെല്ലാം നേരിട്ടു കണ്ടതിനാൽ സഭയുടെ ശരിയായ നിലപാടുകൾ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാനും പ. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയും പ. ഗീവറുഗിസ് രണ്ടാമൻ ബാവായും തുടർന്നുവന്ന കാതോലിക്കാമാരും പാമ്പാടി തിരുമേനിയും മറ്റും ചെയ്ത സേവനങ്ങൾ മൂലം സഭയ്ക്കുണ്ടായ നേട്ടങ്ങൾ അറിയാനും റമ്പാച്ചനു സാധിച്ചു. തന്മൂലം സഭയ്ക്കു വേണ്ടി ജീവിതം സമർപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആ തീരുമാനം നൂറുശതമാനവും ശരിയെന്നു അനുഭവങ്ങളിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാനും റമ്പാച്ചനു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്റെ ജീവിതം മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി സമർപ്പിച്ചപ്പോഴുണ്ടായ അതുല്യമായ ആത്മസന്തോഷം നൂറു കടന്നിട്ടും റമ്പാച്ചനെ അനുദിനം കർമ്മോന്മുഖനാക്കുകയാണ്.

മലങ്കരസഭയോടും കടന്നുപോയ മഹാരഥന്മാരും ഭക്തശിരോമണികളുമായ മേൽപട്ടക്കാരോടും ഇന്നും സഭയെ മേയിച്ചു ഭരിക്കുന്നവരോടും റമ്പാച്ചനുള്ള ഭക്ത്യാദരങ്ങളും സ്നേഹവും മതിപ്പും അളക്കാനാവാത്തവിധം ആഴത്തിലുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അന്തരിച്ച സഭാധ്യക്ഷന്മാരുടെയും മേൽപട്ടക്കാരുടെയും ശ്രാദ്ധപ്പെരുന്നാളുകളിൽ ഊടാടി നടന്നു ഇന്നും മുടങ്ങാതെ പങ്കെടുത്തു വരുന്നത്. ഈ മാതൃക എല്ലാ വൈദിക സ്ഥാനികൾക്കും സ്വീകാര്യമാണെന്ന് എടുത്തു പറയാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. നേരത്തെ റമ്പാച്ചൻ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച പല ഇടവകകളും അദ്ദേഹത്തിന് ആശംസകൾ നേർന്നുകൊണ്ടുള്ള സമ്മേളനങ്ങൾ നടത്തുകയും പാരിതോഷികങ്ങൾ നൽകി സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു.

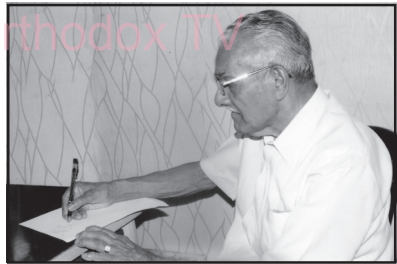
സർവ്വോപരി അപ്രേം റമ്പാച്ചന്റെ ജന്മശതാബ്ദി ഇക്കഴിഞ്ഞ ദിവസം മലങ്കരസഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷനായ പ. ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ പൗലോസ് രണ്ടാമൻ കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ മഹനീയ സാന്നിധ്യത്തിൽ മൈലപ്രാ മാർ കുറിയാക്കോസ് ആശ്രമത്തിൽ വെച്ചു സമുചിതമായി കൊണ്ടാടിയപ്പോൾ അതു റമ്പാച്ചന്റെ ത്യാഗനിർഭരവും സുദീർഘസുന്ദരവുമായ ബഹു മുഖസേവനങ്ങൾക്കുള്ള സഭയുടെ വലിയ അംഗീകാരമായി കണക്കാക്കുന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്.

അപ്രേം റമ്പാച്ചന്റെ അതിയന്യമായ ജീവിതവും പ്രശംസനീയ സേവനങ്ങളും അനുവാചകരുടെ സവിശേഷമായ ചിന്തയ്ക്കും ഉത്സാഹപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പ്രചോദനം നൽകുമെന്നുള്ള ശുഭപ്രതീക്ഷയാണ് എനിക്കുള്ളത്.

കെ. വി. മാമ്മൻ
കോട്ടയ്ക്കൽ

മാങ്ങാനം
2-4-2018

Malankara Orthodox TV

ഉള്ളടക്കം

കുടുംബാംഗങ്ങളായ ഞങ്ങളുടെ ആനന്ദവും അഭിനന്ദനവും	3
അവതാരിക	
അതുല്യനായ സന്യാസിവര്യൻ	5
1 ജന്മദേശവും മാതാപിതാക്കളും	9
2 വിദ്യാഭ്യാസം	12
3 സുവിശേഷ വയലിൽ	14
4 ഗുരുവും ശിഷ്യനും	17
5 വൈദികപദവിയിലേക്ക്	21
6 ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകൻ	24
7 റമ്പാൻ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുന്നു	27
8 ഇളയസഹോദരൻ ഫാ. പി. കെ. സഖറിയാ	29
9 ശതാബ്ദിയിലെത്തിയിട്ടും നിഷ്ഠകൾക്കു ചെറുപ്പം കെ. ജി. മത്തായിക്കുട്ടി	34
10 അപ്രേം റമ്പാൻ നൂറിന്റെ നിറവിൽ ഫാ. ഡോ. ജോൺ തോമസ് കരിങ്ങാട്ടിൽ	37
11 മൈലപ്ര മാത്യൂസ് റമ്പാൻ ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്	39
12 മൗനവും മനനവും മധുരഭാഷണവും: മൈലപ്ര മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചന്റെ ജീവിത വീക്ഷണം ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്	43

ജന്മദേശവും മാതാപിതാക്കളും

അപ്രേം റമ്പാച്ചന്റെ ജന്മദേശം പഴയ കൊല്ലം ജില്ലയിലെ പത്തനംതിട്ട താലൂക്കിന്റെ കിഴക്കൻ ഭാഗത്തു റിസർവ് വനമേഖലയോടു തൊട്ടുരുമ്മി കിടക്കുന്നതും അച്ചൻകോവിലാറിനാൽ പരിസേവിതവുമായ കോന്നി താഴം എന്ന രമ്യഭൂവിഭാഗമാണ്. വനപ്രദേശം കാട്ടാനകൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള വന്യമൃഗങ്ങളുടെ വിഹാരരംഗമായിരുന്നു. വനം വെട്ടിത്തെളിച്ചു കൃഷിയിടങ്ങളാക്കിയപ്പോൾ മൃഗങ്ങൾ വനാന്തരങ്ങളിലേക്കു ചേക്കേറി. സസ്യലതാദികളും ഇടതിങ്ങിയ മരക്കൂട്ടങ്ങളും മൃഗങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടാനുസരണം സഞ്ചരിക്കുന്നതിനും ആറ്റിൽ എത്തി കുളിക്കുന്നതിനും വെള്ളം കുടിക്കുന്നതിനും സൗകര്യമുണ്ടാക്കി. ആനകളുടെ ബഹുത്വം മൂലം കോന്നിയിൽ ഒരാനക്കുടു തന്നെ രൂപംകൊണ്ടു. ഇന്നും ഈ ആനക്കൂട് സഞ്ചാരികളെ ഹാദാകർഷിച്ചു വരുന്നു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും കൂടുതൽ ആളുകൾ കൃഷിക്കുവേണ്ടി അചുംബിത വനപ്രദേശങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിക്കുകയും വീടുകൾ വച്ചു താമസിക്കുകയും കൂടുതൽ ഭക്ഷ്യവിളകൾ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുക എന്ന ഭരണകൂടത്തിന്റെ ആഹ്വാനത്തോടൊപ്പം വനമെല്ലാം വിളഭൂമികളാക്കുകയും വന്യമൃഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ പെട്ടെന്നു കുറയുകയും ചെയ്തു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കിഴക്കും തെക്കും ചെറുകുന്നുകളാലും പടിഞ്ഞാറും വടക്കും ഒരരഞ്ഞാണികണക്കെ കിടക്കുന്ന അച്ചൻകോവിലാറിനാലും വലയം ചെയ്യപ്പെട്ട ഹരിതാഭമായ ഒരു തടമായി കോന്നിതാഴം എന്ന സ്ഥലം രൂപംകൊള്ളുകയാണുണ്ടായത്. കന്നി മണ്ണും അച്ചൻ കോവിലാറ് ആണ്ടുതോറും ഇടവപ്പാതിക്കാലത്തു കുലംകുത്തി ഒഴുകി കിഴക്കൻ പ്രദേശത്തുനിന്ന് വളക്കൂറുള്ള എക്കൽമണ്ണു കൊണ്ടുവന്നു കോന്നിതാഴം പ്രദേശത്തെ ഒരു പുതപ്പുപോലെ പുതച്ചുവന്നു എന്നു പറയുന്നതാവും ഏറെ ശരി.

പത്തനംതിട്ട താലൂക്കിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും വിശിഷ്ട പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും കൂടുതൽ കൃഷിസ്ഥലം തേടി വിഭിന്ന മതങ്ങളിൽപ്പെട്ട അദ്ധ്യാനശീലരായ ഒട്ടധികം കുടുംബങ്ങൾ കോന്നി പ്രദേശത്തു കുടിയേറി. അവർ വീടുകളും ആരാധനാലയങ്ങളും നിർമ്മിച്ചു താമസം തുടങ്ങിയപ്പോൾ വളക്കൂറുള്ള കന്നി മണ്ണ് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ പൊന്നുപോലെ വിലയുള്ള കറുത്ത പൊന്നും റബറും കരിമ്പും ഉൾപ്പെടെയുള്ള കാർഷിക വിളകളുടെ ഒരു കേദാരമായി മാറി എന്നതാണു വസ്തുത.

ഇന്നും മതസൗഹാർദ്ദത്തിന്റെ ഒരു മാതൃകാപ്രദേശമാണ് കോന്നി എന്നു സാദിമാനം പറയാനാവും. പള്ളികളും ക്ഷേത്രങ്ങളും എല്ലാം ജനങ്ങളുടെ

ഈശ്വരചിന്തയെ വളർത്തുകയും സമത്വഭാവനയ്ക്കു ചിറകുകൾ നൽകുകയുമാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മാവേലിമനന്റെ കാലത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതമാണ് ഇന്നും അവിടെയെല്ലാം ദൃശ്യമാകുന്നത്. വേണ്ടതിലധികം ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളും ശുദ്ധജലവും സുലഭമാകയാൽ ജനങ്ങൾക്ക് നന്നായി ഭക്ഷിച്ചു ആമോദത്തോടെ ജീവിക്കുന്നതിനും സഹോദര നിർവിശേഷമായ സൗഹൃദം പങ്കിടുന്നതിനും ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും ഇത്രയധികം വളർന്നിട്ടും സാധിക്കുന്നു. കൊള്ളയും കൊലയും തട്ടിപ്പും വെട്ടിപ്പും ഒന്നും ഇല്ലാത്ത ഒരു ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി കോന്നിപ്രദേശം നിലകൊള്ളുന്നു എന്നത് പലരെയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുകയാണ്. മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിനു നിരക്കാത്ത എന്തെങ്കിലും അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾ കോന്നിയിൽ ഉണ്ടാകുന്നതായി എത്ര പരതിയാലും ഒരു പത്രത്തിലും കാണുകയില്ല.

ശതാബ്ദി കൊണ്ടാടുന്ന അപ്രേം റമ്പാച്ചന്റെ പൂർവ്വികർ ഹരിപ്പാടിനടുത്തുള്ള പള്ളിപ്പാട്ടു നിന്നു വന്നുചേർന്നവരാണെന്നത്രെ അവരുടെ കുടുംബചരിത്രം അവകാശപ്പെടുന്നത്. പള്ളിപ്പാട് അരയകുളങ്ങര കുടുംബത്തിലുള്ള ഇടിക്കുള വർഗീസ് പുന്തല കണ്ണാകുഴിയിലെ (പന്തളം) മറിയാമ്മയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ഇടിക്കുള മരിച്ചതിനാൽ മറിയാമ്മയുടെ സഹോദരങ്ങൾ മറിയാമ്മയെയും മകനെയും പുന്തലയിലുള്ള മാതൃ ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു.

ഏറെ താമസിയാതെ ഇവരിൽ ഒരു സഹോദരൻ കോന്നിയിൽ വന്നു സ്ഥിരതാമസമാക്കുകയും മറിയാമ്മയേയും പുത്രനേയും കോന്നിയിലേക്കുകൂടെ കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്തു. മറിയാമ്മയുടെ മകൻ കോന്നി പുളി വേലിൽ നിന്നു വിവാഹം ചെയ്തു. ഇവർക്ക് നാലു പെണ്മക്കൾ. മൂത്ത മകളെ (മറിയാമ്മ) പുന്നുരെത്തു പി. വി. ഗീവറുഗീസ് വിവാഹം ചെയ്തു. ഇവർക്ക് ഒരു മകൻ കൊച്ചുകോശി (റമ്പാച്ചന്റെ പിതാവ്). കൊച്ചുകോശി പ്രമാടത്തു ചെറുകുന്നത്ത് നിന്നും റാഹേലമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മറ്റു സഹോദരിമാരെ (3 പേർ) രണ്ടുപേരെ ഇടയിലാമുറിയിലും ഒരാളെ തുമ്പമൺ കോട്ടക്കത്തും വിവാഹം ചെയ്തു അയച്ചു.

കൊച്ചുകോശിക്കുണ്ടായ പത്തു മക്കളിൽ (നാലു പുത്രന്മാരും ആറു പുത്രിമാരും) ഒരു പുത്രി നേരത്തെ മരിച്ചു പോയി. അഞ്ചാമത്തെ പുത്രനായ റമ്പാച്ചന്റെ ഇളയ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന പി. കെ. സഖറിയ സ്ത്രീബാദാസ സമൂഹത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചശേഷം അവിവാഹിത വൈദികനായി. മലബാറിലും ഒടുവിൽ ഓസ്ട്രേലിയായിലും മറ്റും നല്ല സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച ശേഷം അന്തരിച്ചു. പത്തുപേരിൽ ഇപ്പോൾ റമ്പാച്ചനും ഏറ്റവും ഇളയ സഹോദരൻ പി. കെ. മാത്തുക്കുട്ടിയുമേ ഉള്ളൂ. മാത്തുക്കുട്ടി പുനലൂരിനു സമീപമുള്ള കരവാളൂർ നിന്നു മറിയാമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തശേഷം ദീർഘകാലം ഗൾഫ് മേഖലയിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഇവർ തിരുവനന്തപുരം

നാലാഞ്ചിറയിൽ വിശ്രമജീവിതം നയിച്ചു വരുന്നു. റമ്പാച്ചന്റെ സഹോദരി മാരിൽ മറിയാമ്മയെ കോന്നി പനച്ചയ്ക്കൽ സ്കരിയാ സാറും ചിന്നമ്മയെ കോഴഞ്ചേരി തോളുപ്പറമ്പിൽ തോമസ് മാത്യുവും തങ്കമ്മയെ പത്തനാപുരം പുതുവൽ മല്ലേൽ മത്തായിയും കുഞ്ഞാമ്മയെ തുമ്പമൺ തൊണ്ടൻവേലിൽ താവളത്തിൽ തോമസും കുഞ്ഞുഞ്ഞമ്മയെ ഓമല്ലൂർ മൈലാകുന്നത്തു കുഞ്ചാണ്ടിയും ആണു വിവാഹം ചെയ്തത്. ഇവർ എല്ലാവരും മരിച്ചുപോയി. അവരുടെ മക്കൾ എല്ലാവരും തന്നെ നല്ല നിലയിൽ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ വലിയ സഭാസന്നേഹികളായി ജീവിച്ചു വരുന്നു.

റമ്പാച്ചന്റെ മുത്തസഹോദരനും ഒരു പ്രമുഖ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാന പ്രവർത്തകനുമായിരുന്ന പി. കെ. ജോർജ്ജ് പത്തനംതിട്ട മാക്കാംകുന്ന് കോട്ടയ്ക്കൽ തങ്കമ്മയെയാണു വിവാഹം ചെയ്തത്. റമ്പാച്ചന്റെ പിതാവായ കൊച്ചുകോശിയും മാതാവായ റാഹേലമ്മയും വിനയസമ്പന്നരും ദൈവസന്നിധിയിൽ നീതിയുള്ളവരും കർത്താവിന്റെ സകല കൽപനകളിലും ന്യായങ്ങളിലും കുറ്റമില്ലാത്തവരായി നടന്നവരുമായിരുന്നു. കുടുംബപ്രാർത്ഥനയിലും ഞായറാഴ്ചയും മാരായാറ പെരുനാളുകളിലും മാതാപിതാക്കളും മക്കളും മുടങ്ങാതെ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു പുറമേ നോമ്പാചരണത്തിൽ വളരെയധികം നിഷ്ഠയുള്ളവരുമായിരുന്നു എന്നു സാക്ഷിക്കുന്ന അയൽവാസികൾ ഒട്ടും കുറവല്ലായിരുന്നു.

സാമർത്ഥ്യമുള്ള ഭാര്യ ഭർത്താവിന്റെ കിരീടമാണെന്നും സ്ത്രീകളിൽ ജ്ഞാനമുള്ളവൾ തന്റെ വീടു പണിയും എന്നുമുള്ള ശലോമോന്റെ അഭിപ്രായം റാഹേലമ്മയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തികച്ചും അമ്പർത്ഥമായിരുന്നു. സാമർത്ഥ്യമുള്ള ഭാര്യയുടെ വില മുത്തുകളിലും ഏറും എന്നും ഭർത്താവിന്റെ ഹൃദയം അവളെ വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നും ഉള്ള വചനങ്ങളും റാഹേലമ്മയ്ക്കു നല്ലവണ്ണം ചേരുമായിരുന്നു.

വിശ്വസ്തനായ മനുഷ്യനെപ്പറ്റി സദ്യശ്വവാക്യങ്ങളിൽ പറയുന്ന “പരമാർത്ഥതയിൽ നടക്കുന്നവൻ നീതിമാൻ; അവന്റെ ശേഷം അവന്റെ മക്കളും അനുഗൃഹീതർ” എന്ന വിശേഷണം കൊച്ചുകോശിയെപ്പറ്റിയാണോ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നത്തക്കവിധം സന്താനസമ്പന്നനായിരുന്ന അദ്ദേഹം അമിതമായ ആഗ്രഹങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവനും സൗമ്യനും വിശ്വസ്തനും നീതിമാനും ജീവിതത്തിൽ തികഞ്ഞ സംതൃപ്തനുമായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അടുത്തറിയാവുന്നവർ എടുത്തു പറയുമായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം

നൂറു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് നാട്ടിൽ നിലവിലിരുന്ന ആശാൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ, അഥവാ കുടിപ്പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലായിരുന്നല്ലോ കുട്ടികൾ അക്ഷരാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു വന്നത്. ഓലയിൽ നാരായം കൊണ്ട് അക്ഷരങ്ങൾ എഴുതിയും മണലിൽ വിരലുകൾ കൊണ്ട് എഴുതിച്ചും പഠിപ്പിച്ചതിനാൽ കുട്ടികൾ 'അ' മുതലുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ചെറുപ്പത്തിലേ അക്ഷരങ്ങൾ തെറ്റുകൂടാതെ എഴുതാനും വായിക്കാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. പിന്നീട് സചിത്ര ഒന്നാം പാഠപുസ്തകം വന്നതോടുകൂടിയാണ് ഓലയിലുള്ള എഴുത്തുകൾ നിന്നുപോയതും കുട്ടികൾക്കു അക്ഷരങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു നല്ല നിശ്ചയം ഇല്ലാതെ വന്നതും.

പി. കെ. ഡേവിഡിനെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചത് വെട്ടൂർ സ്വദേശിയായ ശങ്കരപ്പിള്ള ആശാനായിരുന്നു. കോന്നി താഴത്തുനിന്നു കുമ്പഴയ്ക്കുള്ള വഴിയിൽ മൂന്നു കിലോമീറ്ററോളം ദൂരമുള്ള സ്ഥലമാണു വെട്ടൂർ. ആശാൻ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ ഒട്ടധികം കുട്ടികൾ പഠിക്കാൻെത്തുമായിരുന്നു. അക്ഷരങ്ങൾ ശരിയായ വിധത്തിൽ പഠിച്ചശേഷം പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസം വീടിനടുത്തുള്ള ഇടയത്തു സ്കൂളിൽ ആയിരുന്നു. പെരുനാട് ബഥനി ആശ്രമ സ്ഥാപകനും 1930-ൽ മലങ്കരസഭ വിട്ടു റീത്തു പ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങിയ മെത്രാനുമായ മാർ ഈവാനിയോസ് ആണ് ഇടയത്തു സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചത്. പി. കെ. ഡേവിഡ് പഠിക്കുമ്പോൾ ഈ സ്കൂളിൽ ഒന്നും രണ്ടും ക്ലാസ്സുകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

രണ്ടാം ക്ലാസ്സ് പാസ്സായശേഷം തുടർ വിദ്യാഭ്യാസം പത്തനംതിട്ട ടൗണിലെ സർക്കാർ സ്കൂളിലും ആറ് ഏഴ് ക്ലാസ്സുകൾ കോന്നി ആമക്കുന്നു സെന്റ് ജോർജ്ജ് സ്കൂളിലും ആണു പഠിച്ചത്. ഇപ്പോൾ ആമക്കുന്നിൽ ആ പഴയ സ്കൂൾ നിലവിലില്ല. മലയാളം ഏഴാം ക്ലാസ്സ് പാസ്സായ ശേഷമാണ് പത്തനംതിട്ട മാക്കാംകുന്നിലുള്ള കാതോലിക്കേറ്റ് ഹൈസ്കൂളിലെ മലയാളം എട്ടും ഒമ്പതും ക്ലാസ്സുകൾ പഠിച്ചത്. കാതോലിക്കേറ്റ് ഹൈസ്കൂൾ ആരംഭിച്ചത് 1929-ൽ ആണ്. കാലംചെയ്ത പുത്തൻകാവിൽ ഗീവറുഗീസ് മാർ പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ വളരെയധികം കഷ്ടപ്പെട്ടും ബസ്സിൽ സഞ്ചരിച്ചും പണം ശേഖരിച്ചും കായികാധാനം ചെയ്തും ആണ് മാക്കാംകുന്നിന്റെ ദീപസ്തംഭമായി പരിലസിച്ച് പ്രഥമ കാതോലിക്കേറ്റ് ഹൈസ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു നടത്തി വന്നത്. ആദ്യകാലത്തു മലയാളം ഹൈസ്കൂളും ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളും രണ്ടു ഹെഡ്മാസ്റ്റർമാരുടെ കീഴിൽ ഒന്നിച്ചായിരുന്നു ഒരേ കെട്ടിടത്തിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. പ്രഗത്ഭരായ അദ്ധ്യാപകരുടെ

നേതൃത്വത്തിൽ സ്കൂൾ പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ മലയാളം വിഭാഗം, കുട്ടികളുടെ കുറവുമൂലം നിറുത്തൽ ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷ് വിഭാഗത്തിൽ കുട്ടികൾ കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സഭാകവി സി. പി. ചാണ്ടിയുടെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ “പത്തനംതിട്ടയുടെ ചിത്തപ്രകാശത്തിനു കാതോലിക്കേറ്റ് ഹൈസ്കൂൾ വഹിച്ച പങ്കിനെപ്പറ്റി” വിവരിക്കണമെങ്കിൽ ഒട്ടധികം പേജുകൾ വേണ്ടിവരും.

1952-ൽ കാതോലിക്കേറ്റ് കോളജ് ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ഹൈസ്കൂൾ തൊട്ടടുത്തുള്ള ഒരു ചെറുകുന്നിലേക്കു മാറ്റി സ്ഥാപിക്കുകയാണുണ്ടായത്. മലങ്കരസഭയുടെ പ്രഥമ ഉന്നത കലാലയമായ കാതോലിക്കേറ്റ് കോളജ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു നാട്ടുകാരും വിശിഷ്ട തെങ്ങുംതറയിൽ ഗീവറുഗീസ് കോർപ്പറേഷൻ കോപ്പായും മറ്റു നേതാക്കന്മാരും ചെയ്ത സഹായസഹകരണങ്ങൾ വിസ്മരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. സ്കൂൾ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത് തിരു-കൊച്ചി രാജപ്രമുഖൻ ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ മഹാരാജാവായിരുന്നു. യോഗത്തിൽ പ. ബസ്സേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുകയും കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, ഇ. ജോൺ പീലിപ്പോസ് മുതലായ പ്രമുഖ വ്യക്തികൾ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. കാതോലിക്കേറ്റ് കോളജിന്റെ ഉദ്ഘാടനം സഭയേയും നാടിനേയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു പുതുമുതലാകുമായിരുന്നു.

മലയാളം ഹയർ നല്ല മാർക്കുനേടി പാസ്സായ ശേഷം മധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ കോളജുകൾ ഒന്നും ഇല്ലാതിരുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉന്നതപഠനം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടി വന്ന പി. കെ. ഡേവിഡ് ആമക്കുന്ന് സ്കൂളിൽ ഒരു വർഷം അദ്ധ്യാപകനായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. 1953-ൽ സാഹിത്യ വിശാരദ് പരീക്ഷ പാസ്സായ ഡേവിഡ് അട്ടച്ചാക്കൽ ഹൈസ്കൂളിൽ 1952-ൽ അദ്ധ്യാപകനായി. 1972-ൽ റിട്ടയർ ചെയ്തു.

സുവിശേഷ വയലിൽ

പി. കെ. ഡേവിഡ് (അപ്രേം റമ്പാച്ചൻ) സുവിശേഷ വയലിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനു മുമ്പും തുടർന്നും സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി അൽപം പറയേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ട് മറ്റൊരാൾക്കാരെപ്പോലെ സുവിശേഷ പ്രചാരണ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 1876 ഡിസംബർ 8-നു പറവൂർ പള്ളിയിൽ വെച്ചു പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിയെ വാഴിച്ചപ്പോൾ സുവിശേഷവേലയുടെ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു നവയുഗം ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു. സഭ മലങ്കരയിൽ ഒതുങ്ങിനിൽക്കാതെ സഭയുടെ അതിർവരമ്പുകൾ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനായി പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസേട്ടാസ് അഞ്ചാമൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി ഒന്നിച്ചു സിലോൺ-മംഗലാപുരം-ബോംബെ എന്നിവയ്ക്കു വേണ്ടി ഗോവയിലെ അൽവാറീസ് യൂലിയോസിനെയും (1888) അമേരിക്കയ്ക്കുവേണ്ടി റെനി വിലാത്തി തീമോത്തിയോസിനെയും (1892) വാഴിച്ചതു സഭയുടെ വൻ വളർച്ചയെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ വാഴിക്കൽ നടന്നതു കൊളംബിൽ (സിലോൺ) വെച്ചായിരുന്നു. 125 വർഷം മുമ്പ് മലങ്കര സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന അഖിലലോക വീക്ഷണത്തിന്റെ ഒരു ദർശനമായിരുന്നു പരുമല തിരുമേനിയിൽ നിന്നുണ്ടായത്.

1892-ൽ പരുമല തിരുമേനി കൊല്ലം, തുമ്പമൺ, നിരണം ഭദ്രാസനങ്ങളിലെ വൈദികരുടെ ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടുകയും സഭയുടെ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി ഒട്ടധികം തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. ഇടവക തോറും സഭേന്ദ്രസ്കൂളും പ്രാർത്ഥനായോഗവും തുടങ്ങണമെന്നും പട്ടക്കാർ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കണമെന്നും ഒരു സുവിശേഷസംഘം ഇടവകതോറും പോയി പ്രസംഗിക്കണമെന്നും ഉത്തമ ജീവിതം കൊണ്ട് അഖൈദികരും ക്രിസ്തുവിനെ സാക്ഷിക്കണമെന്നും ഈ തീരുമാനങ്ങളിൽ പെടുന്നു. സർവ്വോപരി അക്രൈസ്തവരോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാകയാൽ എല്ലാ വൈദികരും അവരവരുടെ ഇടവകയ്ക്കു ചുറ്റുമുള്ള അക്രൈസ്തവരോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കണമെന്നും വിശ്വസിച്ചു വരുന്നവരെ സ്നാനം കഴിപ്പിച്ച് സഭയിൽ ചേർക്കണമെന്നും പുതുതായി ചേരുന്നവർക്കുവേണ്ട പള്ളികളും പള്ളിക്കൂടങ്ങളും നിർമ്മിക്കണമെന്നും പ്രസ്തുത സമ്മേളനം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. തുടർന്ന് പല സ്ഥലങ്ങളിൽ സുവിശേഷ സംഘങ്ങൾ രൂപവൽക്കരിക്കുകയും ഒട്ടധികം അക്രൈസ്തവർ സഭയിൽ ചേരുകയും ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ചില പഴയ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ നടപടിയെ എതിർക്കുകയും അക്രൈസ്തവരെ സഭയിൽ എടുക്കരുതെന്നു പരുമല തിരുമേനിയോടു

അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു ദളിത് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരെ സഭാംഗങ്ങൾ സ്വാഗതം ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ സാമൂഹ്യ-വിദ്യാഭ്യാസ-സാംസ്കാരിക നിലവാരങ്ങൾ ഉയരുകയും ആദ്യകാല കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയെ പിടിച്ചുനിറുത്താൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബരം വരുന്നതിനു മുമ്പുള്ള കാലഘട്ടം സുവിശേഷ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ സുവർണ്ണദശയായിരുന്നു. പക്ഷെ പഴയ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ദർശനമില്ലാതെ നല്ല കാലം കളഞ്ഞുകൂട്ടി.

ഈ ചുറ്റുപാടിലാണു പരമല തിരുമേനി ആരംഭിച്ച സുവിശേഷവേല കൂടുതൽ വ്യാപകമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തൃപ്പൂണിത്തുറ മൂക്കഞ്ചേരിൽ പത്രോസ് എന്ന യുവാവ് (പിന്നീട് പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ്) സ്ലീബാദാസസമൂഹ സ്ഥാപനവുമായി 1924-ൽ രംഗത്തു വരുന്നത്. സ്ലീബാദാസസമൂഹം തെക്കും വടക്കുമുള്ള ഇരുകക്ഷികളുടെയും വക പല ഇടവകകൾ കേന്ദ്രമാക്കി അക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ഏതാനും വർഷം കൊണ്ട് ഇരുപതിനായിരത്തിൽപരം ദളിതരെ സഭയിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ സ്ലീബാദാസസമൂഹത്തിന്റെ ആഹ്വാനം കോന്നി അട്ടച്ചാക്കൽ പ്രദേശത്തും എത്തിച്ചേർന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ തന്റെ ഗുരുവും മൈലപ്രാ മാർ കുറിയാക്കോസ് ദയറായുടെ സ്ഥാപകനും മൗനവ്രതസ്വഭാവക്കാരനുമായിരുന്ന മൈലപ്ര വേലശ്ശേരിൽ പി. ഐ. മാത്യൂസ് കത്തനാർ (പിന്നീട് റമ്പാച്ചൻ) കോന്നിയ്ക്കു സമീപമുള്ള അട്ടച്ചാക്കൽ പള്ളിയിൽ വൈദികസേവനത്തിനായി എത്തിച്ചേരുന്നത്. അന്ന് അട്ടച്ചാക്കൽ പള്ളിയിലെ വികാരി പുലിമുഖത്തു ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരായിരുന്നു (അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായിരുന്ന പി. ജി. ജോർജ്ജ് കത്തനാർ ആദ്യം പത്തനംതിട്ട കാതോലിക്കേറ്റ് ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനും പിന്നീട് പുത്തൻകാവ് മെട്രോപ്പോലീത്തൻ ഹൈസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററുമായിരുന്നു). പി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാൻ മൂക്കഞ്ചേരിൽ തിരുമേനിയുടെ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിച്ചു വന്നു. സുവിശേഷകന്മാർക്കു താമസിക്കുവാൻ വേണ്ടി പള്ളിയോടു ചേർന്ന് ഒരു ചെറിയ കെട്ടിടം പണിത് മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചനും സുവിശേഷ പ്രവർത്തകരും അവിടെ താമസിച്ചു.

ആമക്കുന്നു സ്കൂളിൽ ഒരു കൊല്ലം പഠിപ്പിച്ചശേഷം പി. കെ. ഡേവിഡ് പീതാമഹനെ കൃഷികാര്യത്തിൽ സഹായിച്ചു വീട്ടിൽ തുടരുന്നതിനിടയിൽ മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചന്റെ സഭാപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ആകൃഷ്ടനായി. അട്ടച്ചാക്കൽ പള്ളിയിൽ പോകുകയും റമ്പാച്ചന്റെ സുവിശേഷ സേവനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. സ്ലീബാദാസ സമൂഹവുമായി സഹകരിച്ചു കോന്നിയുടെ കിഴക്കൻ മേഖലകളിൽ ക്രിസ്തീയ ദൗത്യം നിറവേറ്റുക എന്നതായിരുന്നു പി. കെ. ഡേവിഡിന്റെയും പ്രധാന ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ താൻ ഏറ്റവുമധികം സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തുവന്ന

വലുപ്പിച്ചുവെ വിട്ടുപിരിയുന്നതിലുള്ള വിഷമം ഡേവിഡിനെ വല്ലാതെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സമയം ലഭിക്കുമ്പോഴെല്ലാം അട്ടച്ചാക്കൽ പള്ളിയിൽ എത്തി റമ്പാച്ചനോടൊത്തു സമീപ പ്രദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായി. വലുപ്പച്ചൻ 1941-ൽ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞതിനെ തുടർന്ന് ഡേവിഡ് വീട്ടിൽ നിന്നു പൂർണ്ണമായി മാറി അട്ടച്ചാക്കൽ റമ്പാച്ചനോടൊപ്പം ചേർന്നു. ഇതിനകം പല സ്ത്രീബാദാസന്മാർ പള്ളിയിൽ എത്തി പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. അവരോടൊപ്പം പി. കെ. ഡേവിഡും പങ്കുചേരുകയും വനാന്തരങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു സുവിശേഷ പ്രവർത്തനം നടത്തുകയും വനങ്ങളിലെ ഏകാന്തതയിൽ അഭിരമിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തും അതിനുശേഷവും കൂടുതൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുക എന്ന ആഹ്വാനമനുസരിച്ച് ഒട്ടധികം കൃഷിക്കാരും താണജാതികളിൽപ്പെട്ട ജോലിക്കാരും വനപ്രദേശങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിച്ചു കൃഷി ചെയ്തും വീടുകൾ വച്ചും ഏറുമാടങ്ങൾ കെട്ടിയും ജീവിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റേണ്ട ചുമതല സ്ത്രീബാദാസന്മാരിൽ നിക്ഷിപ്തമാകുകയാണുണ്ടായത്. തന്നിമിത്തം പുതിയ കുടിയേറ്റ പ്രദേശങ്ങളിൽ അവിടവിടെ ചെറിയ പള്ളികളും ഇടവകകളും രൂപംകൊണ്ടു.

തന്റെ സന്തതസഹചാരിയായി നിരണം മാത്തിൽ കുടുംബത്തിലെ സ്ത്രീബാദാസൻ എം. കെ. തോമസ് പിന്നീട് (ക്രിസ്റ്റഫോറസ് റമ്പാൻ) 1945-ൽ എത്തിച്ചേർന്നു. സമതാൽപര്യക്കാരായ ഇവർ ഇണക്കിളികളെപ്പോലെ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളാകാൻ അധികം ദിവസങ്ങൾ വേണ്ടി വന്നില്ല. പിൽക്കാലത്തു ഇവർ ആശ്രമത്തിലെ വലിയച്ചൻ എന്നും കൊച്ചച്ചൻ എന്നും ആണ് അറിയപ്പെട്ടു വന്നത്. ക്രിസ്റ്റഫോറസ് റമ്പാൻ ഏതാനും വർഷം കഴിഞ്ഞു വാർദ്ധക്യത്തിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അന്തരിച്ചത് അപ്രേം റമ്പാച്ചൻ ഒരു വലിയ ആഘാതമായിരുന്നു.

ഗുരുവും ശിഷ്യനും

പി. കെ. ഡേവിഡിന്റെ ജീവിതത്തെ കളങ്കരഹിതമായ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവർത്തന രംഗത്തേക്കും ഉന്നതവും ഉത്തമവുമായ വൈദികവൃത്തിയിലേക്കും സന്യാസപദവിയിലേക്കും ആശ്രമാധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തേക്കും നയിച്ച മൈലപ്രാപി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രം ചുരുക്കിപ്പറയാതിരുന്നാൽ ഈ ലഘു ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനുള്ള യഥാർത്ഥ ന്യായീകരണം കണ്ടെത്താൻ സാധ്യമല്ല. കോന്നി-അട്ടച്ചാക്കൽ പ്രദേശങ്ങളെ നിത്യഹരിത പ്രദേശങ്ങളാക്കി മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അച്ചൻകോവിലാറിനെ ഒരു കുടത്തിൽ ഒരുക്കുന്നതുപോലെ സാഗരതീരസമാനമായ പി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാന്റെ ജീവിതത്തെ നോക്കി കാണുക മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നത്. കുമ്പഴ വേലശ്ശേരിൽ ഈശോ കത്തനാരുടെയും അച്ചാമ്മയുടെയും പുത്രനായി 1904 സെപ്തംബർ 30-നു കുഞ്ഞു മത്തായി (പിന്നീട് പി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാൻ) ജനിച്ചു. മൂലകുടുംബം ഇലന്തൂർ തെങ്ങുംതറയാണ്. ആറു മാസം പ്രായമുള്ളപ്പോൾ മാതാവു മരിച്ചുപോയതിനാൽ അമ്മയിൽ നിന്നു ലഭിക്കേണ്ട ഉമ്മയും സ്നേഹവും വാത്സല്യവും കരുതലും തലോടലുമെല്ലാം മുത്ത സഹോദരി അന്നമ്മയിൽ നിന്നാണു ലോഭമെന്നു ലഭിച്ചു വളർന്നത്. മാതാ പിതാക്കളെപ്പോലെ പ്രാർത്ഥനയിൽ അഭയം തേടിയിരുന്ന അന്നമ്മ ഒരു വലിയ സന്യാസിവര്യന്റെ വളർത്തമ്മയായിത്തീരുമെന്നു സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചിരിക്കില്ല. കുഞ്ഞു മത്തായിയെ കരയുമ്പോൾ പലപ്പോഴും തോളിലിട്ടു പ്രാർത്ഥനാഗാനങ്ങളും ചൊല്ലി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അന്നമ്മ അവർ അറിയാതെ കുഞ്ഞിനെ ഈശ്വരസ്തുതിഗീതങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു എന്നതാണു വസ്തുത. പൈതൽ വളർന്നതോടെ വേദപുസ്തക വായനയിലും ക്രിസ്തീയഗാനാലാപത്തിലും തുടരെത്തുടരെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിലും കുഞ്ഞു മത്തായി വലിയ താൽപര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു.

പത്തനംതിട്ട ടൗൺ സർക്കാർ സ്കൂളിൽ ഏഴാം ക്ലാസ്സുവരെയും തുടർന്ന് കോഴഞ്ചേരി സെന്റ് തോമസ് ഹൈസ്കൂളിലുമായിരുന്നു പി. ഐ. മാത്യൂവിന്റെ പഠനം. മൈലപ്രായിലും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലും അന്ന് ഹൈസ്കൂളോ കോളജോ ഇല്ലായിരുന്നു. കോഴഞ്ചേരിയിൽ താമസിച്ചു പഠിക്കുമ്പോൾ വെള്ളിയാഴ്ച വൈകിട്ട് വെട്ടിപ്രം വഴി 14 കിലോമീറ്റർ താണ്ടി വീട്ടിൽ വരികയും തിങ്കളാഴ്ച അതിരാവിലെ തിരിച്ചു നടന്നു സ്കൂളിൽ എത്തുകയുമായിരുന്നു പതിവ്. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം ജീവിതം ദൈവത്തിനായി സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചെറിയ സുവിശേഷ സംഘങ്ങളുമൊത്തു മലയോര പ്രദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും വേദവചനങ്ങൾ അധഃസ്ഥിതരുടെ

കാതുകളിൽ എത്തിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പുനലൂർ മുതലായ ദൂരസ്ഥലങ്ങളിലും ഒന്നുരണ്ടു സുവിശേഷക പ്രവർത്തക സുഹൃത്തുക്കളു മൊന്നിച്ചു നടന്നുചെന്നു റമ്പർ-തേയിലത്തോട്ടും തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിൽ ദൈവവചനം ഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി തള്ളി നീക്കുന്നതിനിടയിൽ 1926 ഏപ്രിൽ മാസം 22-നു പ. ബസ്സേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമൻ ബാവായിൽ നിന്നു (അന്ന് മെത്രാപ്പോലീത്താ) ശെമ്മാശു പട്ടം ലഭിച്ചു. ശെമ്മാശുപട്ടം സ്വീകരിച്ചശേഷം പുത്തൻപീടിക സെന്റ് മേരീസ് പള്ളിയിൽ ബാവായോടൊപ്പം കുറെനാൾ താമസിക്കുകയും ബാവായുടെ ധന്യജീവിതം ശെമ്മാശന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നല്ലവണ്ണം പതിയുകയും ചെയ്തു. ഇക്കാലയളവിൽ ബാവാ തിരുമേനിയെപ്പോലെ താനും ജീവിതാന്ത്യംവരെയും പ്രാർത്ഥനാജീവിതം നയിക്കുമെന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞ മറ്റാരും അറിയാതെ എടുക്കുകയുമുണ്ടായി.

പഴയസെമിനാരിയിൽ വൈദികപഠനം നടത്തിയ ശെമ്മാശനെപ്പറ്റി അന്നത്തെ പ്രിൻസിപ്പലും മലങ്കരസഭയുടെ ഗമാലിയേലുമായിരുന്ന ചെറിയ മാത്തിൽ സ്കറിയ മൽപാൻ 1952-ൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “സഹപാഠികളായ പലരിൽ നിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമായ സ്വഭാവക്കാരനായിരുന്നു മാത്യൂസ് ശെമ്മാശൻ. കാനോനികമായ പ്രാർത്ഥനകൾ കൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടാതെ, അദ്ദേഹം വളരെ സമയം രഹസ്യമായി പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. അതിന്റെ പേരിൽ സഹപാഠികളിൽ ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ കളിയാക്കിയിരുന്നു.”

പ. ബസ്സേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമന്റെ കിടക്കമുറിയിലും കുറെനാൾ ശെമ്മാശൻ ശുശ്രൂഷകനായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. ബാവായുടെ രാത്രികാല പ്രാർത്ഥനാജീവിതം ശെമ്മാശനെ ഹഠാദാകർഷിക്കുകയും ആ മാതൃക പിന്നീട് സ്വജീവിതത്തിൽ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. സെമിനാരി പഠനം കഴിഞ്ഞ് പാമ്പാടി ദയറായിൽ എത്തി ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ കുറിയാക്കോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായിൽ നിന്നു പൂർണ്ണ ശെമ്മാശുപട്ടം സ്വീകരിച്ചു. പിന്നീട് പത്തനാപുരം താബോർ ദയറാ സ്ഥാപകനായ തോമ്മാ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായോടൊപ്പം പല പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണപാടവവും പ്രസംഗനൈപുണ്യവും പ്രാർത്ഥനാജീവിതവും നേരിട്ടു കണ്ടു മനസ്സിലാക്കി.

തുടർന്ന് കശ്ശീശാസ്ഥാനം സ്വീകരിക്കാനായി ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമൻ ബാവായുടെ സമീപത്തെത്തിയെങ്കിലും നേരത്തെ കുമ്പുലികളായ ചിലർ ശെമ്മാശനെതിരായി ഏതാനും കുറ്റങ്ങൾ ബാവായോടു പറഞ്ഞു തെറ്റിദ്ധാരണ ജനിപ്പിച്ചു. ബാവാ പട്ടം കൊടുക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ സായ മനശീലനായ ശെമ്മാശൻ നിയന്ത്രണാധീനനായി “ഇല്ല തിരുമേനി, എന്റെ തലയിൽ ഇനിയും അവിടത്തെ കൈകൊണ്ടല്ലാതെ പട്ടം സ്വീകരിക്കുകയില്ല.

ഞാൻ മരണംവരെ ശെമ്മാശനായി നിലകൊള്ളാം” എന്നു പറഞ്ഞു പടിയിറങ്ങി. ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞ് 1932-ൽ മാക്കാംകുന്ന് കൺവൻഷനിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ബാവാ വന്നു. വൈദികനെപ്പോലെ താടി വളർത്തി ബാവായെ കണ്ടുകെ മുത്താൻ ചെന്നപ്പോൾ “എടോ കത്തനാരെ താൻ ഇപ്പോൾ എവിടെ നിന്നാണു വരുന്നത്” എന്നു ചോദിച്ചു. “ഞാൻ കത്തനാരല്ല ശെമ്മാശനാണ്.” ശെമ്മാശൻ വിനയപൂർവ്വം പ്രതിവചിച്ചു. ശെമ്മാശനെ ബാവാ അടിമുടി ഒന്നു നോക്കിയശേഷം “എടോ തന്നെ പരിശുദ്ധ റൂഹാ പൗരോഹിത്യസ്ഥാനത്തേക്ക് വിളിക്കുന്നു. ഒരുങ്ങിക്കൊള്ളുക” എന്ന് പറഞ്ഞു. തുടർന്ന് 1932 മെയ് 8-നു മല്ലപ്പള്ളി പാതിക്കാട്ടു പള്ളിയിൽ വച്ചു ഗീവറുഗീസ് ദിതീയൻ ബാവാ ശെമ്മാശനു വൈദികപട്ടം നൽകി. “എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കാതെ നിന്നെ വിടുകയില്ലെന്നു” ദൈവദൂതനോടു മല്ലുപിടിച്ച യാക്കോബിന്റെ കഥയാണ് ഇക്കാര്യം കുറിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഓടിവന്നത്.

തുടർന്ന് കോന്നിക്കു സമീപമുള്ള മലയോരഗ്രാമമായ അട്ടച്ചാക്കലിൽ മാത്യൂസ് അച്ചൻ എത്തുകയും അവിടെ തന്റെ അനുഗൃഹീതമായ പ്രേഷിത പ്രവൃത്തി വർദ്ധിച്ച വീര്യത്തോടുകൂടി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അട്ടച്ചാക്കലിൽ താമസിക്കാൻ സൗകര്യം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ സമീപത്തുള്ള കൊന്നപ്പാറയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടാണു അട്ടച്ചാക്കൽ പ്രദേശത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ചുക്കാൻ പിടിച്ചത്. പിന്നീട് അട്ടച്ചാക്കൽ പള്ളിയോടു ചേർത്ത് ഒരു ചാർത്തുണ്ടാക്കി അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. ഇക്കാലയളവിലാണു പി. കെ. ഡേവിഡ് മുതലായ ചെറുപ്പക്കാർ മാത്യൂസ് അച്ചന്റെ കൂടെ കൂടുന്നതും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരാകുന്നതും. ഏതാനും വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അട്ടച്ചാക്കൽ പള്ളിയെത്തന്നെ പി. ഐ. മാത്യൂസ് അച്ചൻ വിഴുങ്ങി സ്വന്തമാക്കുമെന്ന് ഇടവകക്കാരിൽ ചിലർ വിശ്വസിച്ചു കരുനീക്കങ്ങൾ നടത്തി വന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കേ മാത്യൂസ് അച്ചനെ ബാവാ തിരുമേനി 1943 ജൂലൈ രണ്ടിനു കോട്ടയം വൈദിക സെമിനാരിയിൽ വച്ചു റമ്പാൻ പദവിയിലേക്കു ഉയർത്തി. തുടർന്ന് ഒരിടവകയിൽ ചേരിതിരിവുണ്ടാക്കി പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഇടയാക്കാതെ റമ്പാച്ചൻ ജന്മസ്ഥലമായ മൈലപ്രായിൽ എത്തി സെന്റ് കുറിയാക്കോസ് ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുകയായിരുന്നു. നേരത്തെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം സംബന്ധിച്ച് റമ്പാച്ചനുമായി സഹകരിച്ച യുവാക്കൾ എല്ലാത്തന്നെ മൈലപ്ര ആശ്രമാംഗങ്ങളായി. ആശ്രമത്തിന്റെ സെക്രട്ടറിയായും സുപ്പീരിയറുമായി യഥാക്രമം ക്രിസ്റ്റോഫോറസ് റമ്പാനും അപ്രേം റമ്പാനും പ്രവർത്തിച്ചു. മാത്യൂസ് റമ്പാനെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും ‘പിതാവായിട്ടാണു കരുതി പ്രവർത്തിച്ചത്. ആശ്രമത്തിലെ ആദ്യകാല അംഗങ്ങളിൽ ഫാ. പി. എൻ. പോളും (ഇപ്പോൾ റമ്പാൻ) ഫാ. സാം ജോർജും ഫാ. മർക്കോസും ഫാ. ജയിംസും ബ്രദർ സ്കറിയായും മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചന്റെ അരുമശിഷ്യരായിട്ടാണു കഴിഞ്ഞു വന്നത്. പ്രാർത്ഥനാ മല്ലനും, മൗനവ്രതത്തിന്റെ വൽമീകവും,

രോഗശാന്തിവരം ഉണ്ടായിരുന്ന തപോധനനുമായിരുന്ന പി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാൻ 1991 സെപ്തംബർ നാലിനു രാത്രി ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞപ്പോൾ ആശ്രമം പുതിയ ഘട്ടത്തിലേക്കു കടക്കുകയായിരുന്നു.

മൈലപ്രാ മാത്യൂസ് റമ്പാന്റെ ധ്യാനചിന്തകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മധുരഭാഷണത്തിന്റെ മൂന്നാം വാല്യത്തിൽ നിന്ന് താഴെപ്പറയുന്ന ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുമ്പോൾ റമ്പാച്ചന്റെ മഹത്വം കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും.

മധുരഭാഷണം

“ഒരിക്കലും മടിയനായിട്ട് ഇരിക്കരുത്. വായിക്കുകയോ ധ്യാനിക്കുകയോ എഴുതുകയോ അല്ലെങ്കിൽ പ്രയോജനകരമായ വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം.” വിഖ്യാത ധ്യാനഗുരുവായിരുന്ന തോമസ് അക്കമ്പസിന്റെ ക്രിസ്താനുകരണത്തിൽ യഥാർത്ഥ സന്യാസിയുടെ ജീവിതശൈലി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്ന ഭാഗമാണിത്. മൈലപ്രാ മാത്യൂസ് റമ്പാൻ ഈ വാക്കുകൾ ജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കിയിരുന്നു. മടിയെന്ന വാക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ “മാനിഫെസ്റ്റോ”യിലില്ല. അലസ്സന്റെ മനസ്സ് പിശാചിന്റെ ഭവനമാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു; ധ്യാനവും മനനവും ആ ജീവിതധാരയിൽ പരസ്പരപൂരകമായി നിലകൊണ്ടു. അപ്പോൾ ലഭിക്കുന്ന വെളിപാടുകൾ എഴുതിവെച്ചു. അവയാണ് “മധുരഭാഷണം”മെന്ന കൈയെഴുത്തു കൃതി. ജീവിത കാലയളവിൽ അത് നോക്കുവാനോ വായിക്കുവാനോ ആരെയും അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. മരണാന്ത്യം വരെ അവിഹ്നമൊഴുകിയെത്തിയ ആത്മീയധാര. മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു ആശ്രമ അദ്ധ്യക്ഷനിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ അമൂല്യ ഗ്രന്ഥം. ദർശനം ലഭിക്കാത്ത വേളയിൽ അദ്ദേഹം വേദഗ്രന്ഥവായനയിൽ മുഴുകുന്നു. ആവശ്യത്തിന്, മുട്ടിയാൽ മാത്രം മുറിക്കു പുറത്തുവരും. മിത ഭാഷണത്തിനുശേഷം തിരിച്ചുപോകുന്നു. ആകെക്കൂടി ആ ജീവിതത്തിന് ഒരഴകും ഒരാരോഗ്യവും ഒരോമനസ്സും ഉണ്ടായിരുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വരപ്രസാദം കൊണ്ടു ലഭിച്ച സിദ്ധിവിശേഷങ്ങൾ.”

വൈദികപദവിയിലേക്ക്

സ്ത്രീബാദാസ സമൂഹത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള അവികസിത മേഖലയിലെ സുവിശേഷ-സേവന-പ്രവർത്തനങ്ങൾ, പി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാനുമായുള്ള അതുല്യമായ സഹകരണം, റമ്പാച്ചന്റെ സൽപ്രേരണകൾ, സഭാസേവന പ്രതിജ്ഞ എന്നിവയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വൈദികവൃത്തി സ്വീകരിക്കാൻ പി. കെ. ഡേവിഡ് തീരുമാനിച്ചു. ഇതനുസരിച്ച് 1946-ലെ മറുപപ്പെരുനാൾ ദിനത്തിൽ ചെറിയമംത്തിൽ സ്കറിയാ മൽപാൻ നേരത്തെ സ്ഥാപിച്ച മാങ്ങാനം എബനേസർ ദയറാ ചാപ്പലിൽ വച്ചു പ. ഗീവറുഗീസ് ദിതീയൻ ബാവാ, പി. കെ. ഡേവിഡിനു കോറുയോ പട്ടം നൽകി. ഈ അവസരത്തിൽ പാമ്പാടി മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, പത്തനാപുരം താബോർ ദയറാ സ്ഥാപകനും നിരണം ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായ തോമ്മാ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്നിവരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞ് കോട്ടയം മാർ ഏലിയാ ചാപ്പലിൽ വച്ച് ഡേവിഡ് ശെമ്മാശൻ ഔഗേൻ മാർ തീമോത്തി യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (പിന്നീട് ഔഗേൻ ബാവ) പൂർണ്ണ ശെമ്മാശു പട്ടം നൽകി. കശ്ശീശാപട്ടം ലഭിച്ചത് 1948 ജൂൺ 29-നു കല്ലിശ്ശേരി ഉമയാറ്റു കര പള്ളിയിൽ വച്ചു പ. ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമൻ ബാവായിൽ നിന്നായിരുന്നു. അന്നേദിവസം, സ്ത്രീബാദാസനായിരുന്ന എം. കെ. തോമസിനും ബാവായുടെ സെക്രട്ടറിയായ ഉമയാറ്റുകര തോട്ടത്തിൽ ടി. ജി. സഖരിയായ്ക്കും ശെമ്മാശുപട്ടവും നൽകി. നേരത്തെ ശെമ്മാശുപട്ടം ലഭിച്ചതിനെ തുടർന്ന് ഡീക്കൻ പി. കെ. ഡേവിഡ് കോട്ടയത്തു ഏലിയാ ചാപ്പലിൽ വച്ചു ഔഗേൻ മാർ തീമോത്തിയോസിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ സ്പെഷൽ സ്റ്റുഡന്റ് കോഴ്സിൽ സുറിയാനി പഠനം നിർവഹിച്ചു. അന്ന് ഓതറ ദയറായിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഇ. മാത്യൂസ് അച്ചനും (ഏഞ്ചലച്ചൻ - പിന്നീട് മാത്യൂസ് ദിതീയൻ ബാവാ) സുറിയാനി പഠനത്തിന് എത്തിയിരുന്നു.

വൈദികനായ ശേഷം ഫാ. പി. കെ. ഡേവിഡ് കോന്നിയുടെ കീഴ്ക്കൽ മേഖലകളിലും മറ്റുമുള്ള പല പള്ളികൾ ഉൾപ്പെടെ ഇരുപതോളം ദേവാലയങ്ങളിൽ വികാരിയായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം വൈദികനായി സേവനം ചെയ്തത് (ആറു മാസം മാത്രം) മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച തിരുവിതാംകോട് സെന്റ് മേരീസ് അരപ്പള്ളിയിലായിരുന്നു. പ്രഥമ ഹാശാ ആഴ്ച ശുശ്രൂഷ നടത്തിയതും ഈ അരപ്പള്ളിയിൽ വച്ചു തന്നെ. തിരുവിതാംകോടു പള്ളിയിൽ സേവനം ചെയ്തുവന്ന ഗീവറുഗീസ് റമ്പാൻ ആറു മാസക്കാലം അവധി എടുത്ത ഒഴിവിലാണു ഫാ. ഡേവിഡിനു അവിടെ ആറു മാസം സേവനം അനുഷ്ഠിക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചത്. തിരുവിതാംകോട്ടെ

താമസം തന്റെ വൈദികജീവിതത്തിലെ അവിസ്‌മരണീയമായ ഒരു ഹ്രസ്വ കാലഘട്ടമായിരുന്നു എന്നത്രെ അപ്രേം റമ്പാച്ചന്റെ അഭിപ്രായം. പിന്നീട് പ്രസിദ്ധമായ കായംകുളം കാദീശാപ്പള്ളിയിൽ ഒരു വർഷം വികാരിയായിരുന്നു. അവിടത്തെ വികാരി പുയപ്പള്ളി ദാവീദു കത്തനാർ ബോംബെയിലേക്കു പോയ ഒഴിവിലാണ് ഫാ. പി. കെ. ഡേവിഡ് കായംകുളത്തു നിയമിതനായത്. ഇടവകപ്പള്ളികളിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ആവശ്യമായ നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ ഉത്സുകനായിരുന്ന ഫാ. പി. കെ. ഡേവിഡ് ഓലമേഞ്ഞിരുന്ന കാദീശാപ്പള്ളിയുടെ മേൽക്കൂര മാറ്റി ഓടിട്ടു. സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച പള്ളികളുടെ പട്ടിക ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

1. സെന്റ് മേരീസ്, തുമ്പക്കുളം.
2. സെന്റ് മേരീസ്, പുത്തൻപീടിക നോർത്ത്.
3. മാർ പീലക്സിനോസ്, മണ്ണീറ.
4. സെന്റ് മേരീസ്, കടമ്പനാക്കം.
5. സെന്റ് മേരീസ്, മങ്ങാരം, കോന്നി
6. സെന്റ് ജോർജ്ജ്, കിഴക്കുപുറം.
7. സെന്റ് ജോർജ്ജ്, കല്ലേലി.
8. സെന്റ് ജോർജ്ജ്, എലിമുളളുപ്പാക്കൽ.
9. സെന്റ് ജോർജ്ജ്, അരുവാപ്പാലം.
10. സെന്റ് ജോർജ്ജ്, ആമക്കുന്ന്.
11. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, തോണിക്കടവ്.
12. സെന്റ് ജോർജ്ജ്, നാരാണംമുഴി.
13. സെന്റ് മേരീസ്, മുളന്തറ-കുമ്മണ്ണൂർ.

ഈ പള്ളികൾ പലതും ഫാ. പി. കെ. ഡേവിഡിന്റെ ഭരണകാലത്ത് പുതുക്കിപ്പണിതു എന്നതും പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. വിവിധ പള്ളികളിലെ മൊത്തം 61 വർഷത്തെ സേവനത്തിനു ശേഷം 2009-ൽ 90-ാം വയസ്സിൽ ഔദ്യോഗികമായി വികാരി സ്ഥാനത്തുനിന്നു ഒഴിഞ്ഞു. ഭരണകാലത്ത് ഒരു പള്ളിയിലും ഒരു പ്രശ്നവും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുമില്ല. തന്റെ ഇളയ സഹോദരനും പരേതനുമായ ഫാ. പി. കെ. സഖറിയ വിദേശത്തു പോയപ്പോൾ നേരത്തെ അദ്ദേഹം വി. കുർബാന ചൊല്ലിയിരുന്ന വടക്കേ ഇന്ത്യയിലെ ചില പള്ളികളിലും ഫാ. ഡേവിഡ് സേവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ വിശുദ്ധ നാടുകളും ഗൾഫുരാജ്യങ്ങളും സന്ദർശിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യവും ഫാ. ഡേവിഡിനു ലഭിച്ചു. 1987 സെപ്തംബർ 29-നു മൈലപ്രാ മാർ കുറിയാക്കോസ് ആശ്രമത്തിൽ വച്ച് ഫാ. പി. കെ. ഡേവിഡിനു പ. ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവ, റമ്പാൻ സ്ഥാനം നൽകി. മൈലപ്രാ ആശ്രമം 1972-ൽ സ്ഥാപിച്ചശേഷം പി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചനും അപ്രേം റമ്പാച്ചനും അട്ടച്ചാക്കലിൽ നിന്നു മൈലപ്രാ ആശ്രമത്തിൽ എത്തുകയും

ആശ്രമത്തിന്റെ സേവനം വിപുലപ്പെടുത്തുകയും ആശ്രമം പ്രതീക്ഷാതീതമായി വളരുകയും ചെയ്തു. 1991-ൽ ആശ്രമത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ പി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാന്റെ കാലശേഷം മൂപ്പതു വർഷം മൈലപ്രാ ആശ്രമത്തെ ദൈവാശ്രയത്തോടെ കാര്യമായ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇല്ലാതെ നയിച്ചു വന്ന അപ്രേം റമ്പാന്റെ ശതാബ്ദിയാണ് ഇന്നു നാം സമുചിതമായി ആചരിക്കുന്നതും കൊണ്ടാടുന്നതും.

ഗോവയിൽ കബറടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പുണ്യചരിതനായ അൽവാറീസ് മാർ യൂലിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സ്മരണാർത്ഥം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന അവാർഡ് ആദ്യമായി റമ്പാച്ചനു ലഭിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവിധ സേവനങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു വലിയ അംഗീകാരമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു.

അപ്രേം റമ്പാന്റെ നവതി ആഘോഷം 2008 മാർച്ച് 25-നു മൈലപ്രാ ആശ്രമത്തിൽ വെച്ചു സമുചിതമായി നടത്തി. ഇതു പ്രമാണിച്ചു ആശ്രമം ചാപ്പലിൽ ഇന്നത്തെ പ. കാതോലിക്കാ പൗലൂസ് രണ്ടാമന്റെ (അന്നു നിയുക്ത കാതോലിക്കാ) മുഖ്യ കാർമ്മികത്വത്തിൽ മൂന്നിന്മേൽ കുർബാന നടത്തി. തുടർന്നു നടന്ന സമ്മേളനത്തിൽ നിയുക്ത കാതോലിക്കാ പൗലൂസ് മാർ മിലിത്തിയോസ് അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഡോ. ഫീലിപ്പോസ് മാർ ക്രിസോസ്റ്റം സമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുകയും ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഉദ്ഘാടനം മാവേലിക്കര ഭദ്രാസനത്തിന്റെ പ്രഥമ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന പൗലൂസ് മാർ പക്കോമിയോസ് നിർവഹിക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. അപ്രേം റമ്പാച്ചന്റെ സുദീർഘസുന്ദരമായ ബഹുമുഖ സുവിശേഷ-ഇടയപരിപാലന സേവനങ്ങൾക്കുള്ള സഭയുടെ വലിയ അംഗീകാരമായിരുന്നു ഈ സമ്മേളനം. റമ്പാച്ചൻ വൈദികനായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച മിക്ക ഇടവകകളിൽ നിന്നും മാതൃഇടവകയായ ആമക്കുന്ന് ഉൾപ്പെടെ സമീപപ്രദേശത്തെ എല്ലാ ഇടവകകളിൽ നിന്നും ശതക്കണക്കിനാളുകൾ ചടങ്ങിൽ പങ്കെടുത്തു. റമ്പാച്ചന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾ അത്യുത്സാഹത്തോടെയാണ് തങ്ങളുടെ ആദ്യകാല അദ്ധ്യാപകനു ബഹുമാനാദരങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചത്. ഇത്തരം ആഘോഷങ്ങളിലും ബഹുമാന പ്രകടനങ്ങളിലും സന്യാസശ്രേഷ്ഠനായ റമ്പാച്ചനു താൽപര്യമില്ലെങ്കിലും ആശ്രമാംഗങ്ങളും സഹപ്രവർത്തകരും താൻ സേവിച്ച ഇടവകകളിലെ അംഗങ്ങളും ബന്ധുക്കളും സുഹൃത്തുക്കളും കൂടി നവതി ആഘോഷിച്ചതിനെ റമ്പാച്ചൻ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായത്. ആശ്രമത്തിന്റെ സുപ്പീരിയർ എന്ന നിലയിലും മറ്റും 30 വർഷം പ്രവർത്തിച്ച അപ്രേം റമ്പാനു ഹൃദ്യമായ ഒരഭിനന്ദനം അഥവാ നന്ദി അർപ്പിക്കേണ്ടതു അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും ആത്മീയ സേവനങ്ങൾ ലഭിച്ചവരുടെ ക്രിസ്തീയ കടമ കൂടിയാണെന്നും ഓർക്കണം.

ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകൻ

ഫാ. പി. കെ. ഡേവിഡ് അട്ടച്ചാക്കൽ ഹൈസ്കൂളിൽ 1952-ൽ അദ്ധ്യാപകനാകുകയും 1972-ൽ റിട്ടയർ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അദ്ധ്യാപകവൃത്തി സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് സ്കൂൾ സ്ഥാപനം സംബന്ധിച്ചു മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചനുണ്ടായ പ്രയാസങ്ങളെപ്പറ്റി ഏതാനും കാര്യങ്ങൾ പരാമർശിക്കാതെ മുന്നോട്ടു പോകാനാവില്ല. അട്ടച്ചാക്കലിൽ വന്നശേഷം അവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കു ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ വെളിച്ചം പകരാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ റമ്പാച്ചൻ പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ അവിടെ ഒരു ഹൈസ്കൂൾ ആവശ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി . ചുറ്റും കൊന്നപ്പാറ, ആഞ്ഞിലിക്kun, പയ്യനാമൺ ഭാഗത്തു ചെറുകുന്നുകളും ഒരു വശത്തു നെൽപാടങ്ങളും ഉള്ള പ്രകൃതിമനോഹരമായ ഒരു സ്ഥലത്താണ് സ്കൂൾ ആരംഭിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്. പാടത്തിന്റെ നടക്കുന്നു അട്ടച്ചാക്കൽ പള്ളി. അട്ടച്ചാക്കൽ മുതൽ കിഴക്കോട്ടു പടർന്നു കിടക്കുന്ന മലയോര പ്രദേശങ്ങളിലെ കുട്ടികൾക്കു പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞാൽ ഹൈസ്കൂളിൽ എത്താൻ മാർഗ്ഗമില്ല. കാരണം അന്ന് ഹൈസ്കൂളുകൾ കോന്നിയിലും പത്തനംതിട്ടയിലും കോഴഞ്ചേരിയിലുമാണുണ്ടായിരുന്നത്. വിദ്യയുടെ വെളിച്ചം നൽകാതെ ഈ പ്രദേശങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനും കുട്ടികളെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യം നൽകി ഉയർത്തുന്നതിനും സാധ്യമല്ലെന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു. പത്തനംതിട്ട പത്തു കിലോമീറ്ററും കോഴഞ്ചേരി 25 കിലോമീറ്ററും അകലെയാണ്. അട്ടച്ചാക്കൽ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് അവിടെ വരെ നടന്നു ചെന്നു പഠിക്കുന്ന കാര്യം അന്നു ചിന്തനീയമായിരുന്നില്ല. ഏറ്റവും അടുത്തുള്ള കോന്നി ഹൈസ്കൂളിൽ എത്തണമെങ്കിൽ ഇടവപ്പാതി മുതൽ ആണ്ടിൽ മൂന്നു നാലു മാസം വെള്ളം നിറഞ്ഞു ശക്തിയോടെ ഒഴുകുന്ന അച്ചൻകോവിൽആറു കടക്കണം. നടന്നും വള്ളത്തിൽ കയറിയും സ്കൂളിൽ എത്തണമെങ്കിൽ പ്രഭാതത്തിൽ തന്നെ യാത്ര തിരിക്കണം. പഠനം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചെത്തുമ്പോഴേക്കും സന്ധ്യയാകും. ആറ്റിലെ സുരക്ഷിതമല്ലാത്ത കടത്തുവള്ളം രക്ഷാകർത്താക്കൾക്കു എന്നും പേടിസ്വപ്നമായിരുന്നു. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ പലരും തങ്ങളുടെ മക്കളെ ഹൈസ്കൂളുകളിൽ അയച്ചിരുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം പ്രതിഭാധനന്മാരായ ഒട്ടധികം കുട്ടികൾ കാനനകുസുമങ്ങൾ പോലെ അവസരം കിട്ടാതെ വിരിഞ്ഞും കൊഴിഞ്ഞും പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണു പി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാൻ അട്ടച്ചാക്കലും സമീപ പ്രദേശങ്ങളിലും ഉള്ളവർക്കുവേണ്ടി ഒരു ഹൈസ്കൂൾ ആരംഭിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്.

പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ദശകങ്ങളിൽ മലങ്കരയിൽ 250 പ്രൈമറി വിദ്യാലയങ്ങൾ പള്ളികളോടു ചേർന്ന് ആരംഭിക്കുകയും തുടർന്ന് കോട്ടയം, തിരുവല്ല, കുന്നംകുളം എന്നിവിടങ്ങളിൽ മൂന്നു ഹൈസ്കൂളുകൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിദ്യാഭ്യാസ-സാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിൽ വളരെയധികം ഉയർന്നതെന്ന് ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഈഴവർ കള്ളുചെത്തു നിറുത്തിയും സംഘടിപ്പിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തും ഉയരണമെന്നു മഹാനായ ശ്രീനാരായണഗുരു നേരത്തെ അവരോടാവശ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണു കേരളത്തിലെ ഈഴവർ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ പഠിച്ചു വിവിധ രംഗങ്ങളിൽ പ്രശോഭിക്കുന്നത്. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഏതാനും കോളജുകൾ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടാണു മനഞ്ഞു പത്മനാഭൻ നായർ സമുദായത്തിലെ ചെറുപ്പക്കാർക്കു ഉന്നതജീവിത രംഗങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരാൻ വഴിയൊരുക്കിയത്. വിദ്യാഭ്യാസ കാര്യത്തിൽ നായർ സമുദായം ക്രൈസ്തവരെ മാതൃകയാക്കണമെന്നു മനം പലവുരു ആഹ്വാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

അട്ടച്ചാക്കലിൽ സ്കൂൾ നടത്താനുള്ള അനുവാദം സർക്കാരിൽ നിന്നു 1952-ൽ ലഭിച്ചു. വെണ്ണിക്കുളത്തു ഒരു ധ്യാനയോഗത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴാണു സർക്കാരിന്റെ ഉത്തരവു കിട്ടിയത്. സ്വന്തം സ്ഥലം വേണം, കെട്ടിടം വേണം, ഉപകരണങ്ങൾ വേണം. അന്ന് ആകെ കൈയിലുള്ളത് 96 രൂപ മാത്രം. ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചു മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. പലരുടെ അപ്രതീക്ഷിത സഹായത്താൽ സ്ഥലം വാങ്ങി അട്ടച്ചാക്കൽ പള്ളിക്കു സമീപം സ്കൂൾകെട്ടിടം നിർമ്മിച്ച് 1952 ജൂൺ രണ്ടിനു സ്കൂൾ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. ഏതാനും വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 60 അദ്ധ്യാപകരും 1700 വിദ്യാർത്ഥികളുമായി സ്കൂൾ വളർന്നു. അട്ടച്ചാക്കൽ, ചെങ്ങറ, കൊന്നപ്പാറ, അതവൂംകുളം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നാണു കുട്ടികൾ സ്കൂളിൽ വന്നു ചേർന്നു പഠനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത്.

നേരത്തെ ആമക്കുന്നു പ്രൈമറി സ്കൂളിൽ ഒരു വർഷം പഠിപ്പിച്ചശേഷം സുവിശേഷപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്ന ഫാ പി. കെ. ഡേവിഡ് അട്ടച്ചാക്കൽ ഹൈസ്കൂൾ ആരംഭിച്ചതോടെ അവിടെ 1952-ൽ അദ്ധ്യാപകനായി ചേർന്നു. ഫാ. ഡേവിഡ് മലയാളവും ഫാ. എം. കെ. തോമസ് ഇംഗ്ലീഷും ഗംഗാധരൻ മാസ്റ്റർ കണക്കുമാണു പഠിപ്പിച്ചത്. പി. പി. തോമസ് എന്ന അദ്ധ്യാപകനും ഉണ്ടായിരുന്നു. 1952-ൽ അഞ്ചാം ക്ലാസ്സും, 1953-ൽ ആറാം ക്ലാസ്സും 1954-ൽ ഏഴും എട്ടും ക്ലാസ്സുകളും സ്കൂളിൽ ആരംഭിക്കാൻ സാധിച്ചു. ഫാ. ഡേവിഡ് 1953-ൽ സാഹിത്യ വിശാരദ് പാസ്സായതിനാലാണ് ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള യോഗ്യത ലഭിച്ചത്. അച്ചന്റെ മലയാളം ക്ലാസ്സുകൾ ഹൃദ്യവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമായിരുന്നു. കാരണം പാഠപുസ്തകങ്ങൾക്കു പുറമേ ഒട്ടധികം നല്ല മലയാള പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹം വായിക്കു

മായിരുന്നു. കുട്ടികൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ക്ലാസ്സിൽ ഇരിക്കുകയും നല്ല വിജയം നേടുകയും ചെയ്തുവന്നു.

രണ്ടു ദശാബ്ദക്കാലത്തെ അദ്ധ്യാപകജോലി 1972-ൽ റിട്ടയർ ചെയ്യുന്നതുവരെ നിർവഹിച്ചു. അച്ചന്റെ സ്കൂൾ സർട്ടിഫിക്കറ്റിൽ ജനനത്തീയതി 1917 മാർച്ച് 25 എന്നു തെറ്റായി ചേർത്തിരുന്നതുകൊണ്ടാണു 1972-ൽ റിട്ടയർ ചെയ്യേണ്ടി വന്നത്. 1919 മാർച്ച് 25-നു ജനിച്ച അച്ചനു രണ്ടു വർഷം സർവീസ് നഷ്ടപ്പെട്ടു.

Malankara Orthodox TV

റമ്പാൻ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുന്നു

ഹൈസ്കൂൾ പഠനവും തുടർന്നു നടത്തിയ അദ്ധ്യാപകജോലിയും തുടരാതെ സഭാസേവനത്തിനുവേണ്ടി ജീവിതം സമർപ്പിച്ച പി. കെ. ഡേവിഡ് അതിൽ ആത്മീയ സന്തോഷം ദർശിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

യാതൊരുവിധമായ പരിഭവവും ഇല്ലാതെ തന്നെ അദ്ദേഹം പിതാക്കന്മാരുടെ കൽപനകൾ ശിരസാ വഹിച്ചു കർത്തവ്യം നിർവഹിച്ചു വന്നു (തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനം ഇന്നത്തെ ചെങ്ങന്നൂർ ഭദ്രാസനം ഉൾപ്പെടെ ഒരു വലിയ ഭദ്രാസനം ആയിരുന്നു. അവിടെയുള്ള വൈദികർക്ക് മലയോര മേഖലകളിൽ പോകുന്നതിനു വൈമനസ്യം തന്നെ ആയിരുന്നു.) കാർഷിക മേഖലകൾ ആയിരുന്ന ഈ പ്രദേശങ്ങൾ പ്രകൃതിയോടും വന്യമൃഗങ്ങളോടും രോഗങ്ങളോടും പോരാടിച്ച് ജീവിച്ചു വന്നവരുടേതായിരുന്നു. അവർക്കു വേണ്ടതായ ആത്മിക ഭക്ഷണവും ധൈര്യവും നൽകുന്നതിന് ഫാ. ഡേവിഡിനു കഴിഞ്ഞു. വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നതിന് ബുദ്ധിമുട്ടുകളുള്ള അനേകംപേർ ആശ്രമത്തിൽ വന്ന് താമസിച്ചു പഠനം നടത്തുകയുണ്ടായി. ആ കാലഘട്ടത്തിലെ പള്ളികൾ പലതും ഓലകൾ കൊണ്ടോ കാട്ടുപൂല്ലു കൊണ്ടോ മേഞ്ഞവയായിരുന്നു. പള്ളികൾ കാലക്രമത്തിൽ മനോഹരമായ ദേവാലയങ്ങളായിത്തീർന്നത് അപ്രേം റമ്പാച്ചന്റെ കഠിന പ്രവർത്തനഫലം കൊണ്ടാണ്.

മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചൻ തന്റെ ശിഷ്യരിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്നേഹിച്ചത് അപ്രേം റമ്പാച്ചനെ ആയിരുന്നു. ആ ഒരൊറ്റ കാരണം കൊണ്ട് തന്നെ ആണ് മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ ബാവാ വന്ദ്യ ക്രിസ്റ്റോഫോറസ് റമ്പാച്ചന് മാത്രമായി റമ്പാൻ സ്ഥാനം കൊടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ അപ്രേം റമ്പാച്ചനും റമ്പാൻ സ്ഥാനം നൽകണമെന്ന കാര്യം നടപ്പിലാക്കിയത്. ധൃതഗതിയിലുള്ള ഈ തീരുമാനം അപ്രേം റമ്പാച്ചൻ പോലും അറിഞ്ഞത് വളരെ വൈകിയാണ്. ദൈവനിശ്ചയം ഒരിക്കലും മാറ്റാനാവില്ലല്ലോ. എം. കെ. തോമസ് അച്ചൻ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്കുള്ള മത്സരത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു റമ്പാൻ സ്ഥാനം കൊടുക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയായിരുന്നു. ഡാനിയേൽ മാർ പീലക്സിനോസ് തിരുമേനിയും വട്ടക്കുന്നേൽ ബാവായും ചേർന്ന് എടുത്ത തീരുമാനമായിരുന്നു ഇത്.

ഗുരുശിഷ്യ ബന്ധത്തിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണം തന്നെ ആയിരുന്നു മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചനുമായുള്ള ബന്ധം. മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചനു നേരിടേണ്ടി വന്ന വിഷമ കാലഘട്ടത്തിൽ കൂടെ നിൽക്കുകയും വേണ്ട കൈത്താങ്ങു നൽകുകയും ചെയ്തത് അപ്രേം റമ്പാച്ചനായിരുന്നു. അട്ടച്ചാക്കൽ പ്രദേശത്തിന്റെ

വികസനത്തിന് പറ്റിയ ഒരു ശാപം ആണ് അട്ടച്ചാക്കൽ ദേവാലയത്തിൽ നിന്നു ചിലരുടെ പ്രേരണയാൽ മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചനെ പുറത്താക്കിയത്. പള്ളിമുറിയിൽ താമസിച്ച റമ്പാച്ചന് ജലം പോലും നൽകാതെ പൂട്ടി ഇട്ടുകൊണ്ടാണു ചിലർ പ്രതിഷേധം അറിയിച്ചത്. അട്ടച്ചാക്കൽ സ്കൂൾ ഒരു ഒന്നാം ഗ്രേഡ് കോളജ് ആയിത്തീരുന്നതിനുള്ള സാധ്യത ആണ് അതോടുകൂടി ഇല്ലാതായത്. മലങ്കരസഭയിൽ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ അട്ടച്ചാക്കൽ റമ്പാന്റെ പ്രശസ്തി ലോകം എങ്ങും വളർന്നു വലുതാകുമോ എന്നുള്ള അസൂയയും ഭ്രാന്തസന മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു സംശയിക്കുന്നവരുണ്ട്.

മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചന് ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും അധികം മനോവിഷമം ഉണ്ടായത് ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആണ്. തന്നെ സ്നേഹിച്ച ഇടവകജനങ്ങൾ റമ്പാച്ചനെ പള്ളിയിൽ നിന്നും ഇറക്കിവിട്ടതിൽ അദ്ദേഹം ദുഃഖിച്ചു.

ഗുരുവിന്റെ പാതയിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു ശിഷ്യനും. ദിവസങ്ങളും ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും മൗനപ്രാർത്ഥനകളിൽ കടന്നുപോയി. മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചനെപ്പോലെ തന്നെ ശിഷ്യനും ചിട്ടയായി തന്നെ എല്ലാം നടത്തിയിരുന്നു. യാത്രകളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന റമ്പാച്ചൻ നൂറാം വയസ്സിലും ദൂരയാത്രകൾ ചെയ്യുന്നതിൽ തൽപരനായിരുന്നു.

സഭയെയും സഭയിലെ പിതാക്കന്മാരെയും കൂടുതൽ ബഹുമാനിക്കുന്ന റമ്പാച്ചൻ മണ്മറഞ്ഞുപോയ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ ഓർമ്മദിവസങ്ങളിൽ അവരുടെ കബറുകളിൽ എത്തി ശുശ്രൂഷകളിൽ പങ്കുചേരുന്നതിൽ ആത്മസന്തോഷം അനുഭവിക്കുന്നു.

ഇളയസഹോദരൻ ഫാ. പി. കെ. സഖരിയാ

സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു കുടുംബത്തിൽ രണ്ട് അവിവാഹിതരായ പട്ടക്കാർ ഉണ്ടാകുക അസാധാരണ സംഭവമാണ്. ഒരു കുടുംബത്തിലെ അച്ഛനും മകനും വൈദികരാകാറുണ്ട്. പ്രശസ്തനായ വാഴൂർ ചെറിയമഠത്തിൽ യാക്കോബ് കത്തനാരുടെ മൂന്നു പുത്രന്മാർ വൈദികരായിരുന്നു. അവരിൽ അവിവാഹിത വൈദികനായിരുന്ന ചെറിയമഠത്തിൽ സ്കറിയാ മൽപാൻ (മലങ്കരസഭയുടെ ഗമാലിയേൽ) പ. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ സെക്രട്ടറിയും വൈദികസെമിനാരി പ്രിൻസിപ്പലും മാങ്ങാനം എബനേസർ ദയറാ സ്ഥാപകനും പ്രശസ്ത സുറിയാനി പണ്ഡിതനും കുമരകം, തിരുവനന്തപുരം, മദ്രാസ് പള്ളികളുടെ വികാരിയും ആയിരുന്നു. റോമൻ കത്തോലിക്കാ കുടുംബങ്ങളിൽ ഒന്നിലധികം അവിവാഹിത വൈദികരും കന്യാസ്ത്രീകളും ഒരു സാധാരണ സംഭവവും അത് അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കുടുംബത്തിന് ഒരു ബഹുമതിയുമാണ്. കോന്നി പുന്നുരേത്തു കുടുംബത്തിൽ അപ്രേം റമ്പാനും, അനുജൻ പി. കെ സഖരിയായും അവിവാഹിതരായി ദീർഘകാലം സഭാസേവനം ചെയ്തു എന്ന വസ്തുത കുടുംബം ഒരു ബഹുമതിയായി കണക്കാക്കുന്നു.

അപ്രേം റമ്പാച്ചന്റെ ഇളയസഹോദരനായ പി. കെ. സഖരിയ 1928-ൽ ജനിച്ചു. ഹൈസ്കൂൾ പഠനത്തിനുശേഷം പത്തനംതിട്ട ബേസിൽ ദയറായിൽ അംഗമായി. കുറച്ചുനാൾ മിഡിൽസ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ താൽപര്യത്തെ സഭാനേതാക്കൾ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി. പിന്നീട് സ്ലീബാദാസനായും സുവിശേഷ പ്രവർത്തകനായും പ്രവർത്തിച്ചു വൈദികവൃത്തി സ്വീകരിച്ചു. ഏഴു ദശാബ്ദക്കാലത്തെ വൈദിക സേവനത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന തന്റെ ആത്മകഥാപ്രധാനമായ “മലബാർ മുതൽ മെൽബൺ വരെ” പുസ്തകത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

“മലബാർ മുതൽ മെൽബൺ വരെ സഭാ സേവനത്തിനും ഇടവകരൂപവൽക്കരണത്തിനും അക്ഷീണം പ്രവർത്തിച്ച മലങ്കരസഭയിലെ വേണ്ടവിധം അറിയപ്പെടാത്ത ഒരു വൈദികനായിരുന്നു ഫാ. പി. കെ. സഖരിയ. ബാഹ്യ കേരളത്തിന്റെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിലെ വ്യവസായ നഗരങ്ങളിൽ ഓടിനടന്ന് സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ത്യാഗം അനുഷ്ഠിച്ചു. ആരോടും പരിഭവമോ പരാതിയോ ഇല്ലാതെ ദൈവവേലയ്ക്കായി ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച ബ. അച്ചൻ തന്റെ കർത്തവ്യം

പൂർത്തിയാക്കിയതിൽ തൃപ്തനായിരുന്നു. ഒരു കാലത്ത് ബാഹ്യകേരളത്തിലെ പ്രദേശങ്ങളിൽ യൂണിയൻ സഭകളാണ് നിലവിൽ ഇരുന്നത്. (സി.എസ്.ഐ., മാർത്തോമ്മാ, ഓർത്തഡോക്സ്). സഭാനേതൃത്വത്തിനും ഈ യൂണിയൻ സഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ താൽപ്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. അംഗബലത്തിൽ ഓർത്തഡോക്സുകാർക്ക് ഭൂരിപക്ഷം ഉണ്ടെങ്കിലും മറ്റ് രണ്ട് വിഭാഗത്തിന്റെയും സാമർത്ഥ്യം മൂലം എല്ലാ തലങ്ങളിലും ഓർത്തഡോക്സ് സഭ പുറകിലായിരുന്നു. ബ. അച്ചൻ ചെന്നുചേർന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം യൂണിയൻ സഭയെ ഉടച്ചുകൊണ്ട് സഭയ്ക്ക് ഇടവകകളുണ്ടാക്കി. പക്ഷെ എല്ലാ സമയത്തും എല്ലാ കാലത്തും സഭയ്ക്ക് പുറത്തുനിൽക്കുന്നവരെക്കാൾ കൂടുതൽ പീഡനം സഭയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിന് നേരിടേണ്ടി വന്നു. വിശ്രമജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജന്മദേശത്ത് എത്തിയപ്പോഴും സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിന് അവഗണന മാത്രമായിരുന്നു ലഭിച്ചത്.

1954 മാർച്ച് 22-ന് പഴയസെമിനാരിയിൽ ഭാഗ്യവാനായ ഒഗേൻ തിരുമേനി യുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ നവപൂജാർപ്പണം നടത്തി. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് കോടനാട് സീയോൻ പള്ളിയിൽ ഭാഗ്യവാനായ ഒഗേൻ തിരുമേനിയുടെ കൂട്ടത്തിൽ വി. മൂന്നിന്റേൽ കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിച്ചു. തുടർന്ന് സൗത്ത് കാനറയിലേക്ക് തിരിച്ചു. കുന്നംകുളം പള്ളിയിൽ ഇരുന്ന ഒരു പഴയ കാപ്പകൂട്ടവും പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി ഉപയോഗിച്ച ശുശ്രൂഷക്കുപ്പായവും ഇടക്കെട്ടും പുരാതന പിതാക്കന്മാർ ഉപയോഗിച്ച ഒരു കാസാകൂട്ടവും പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് തിരുമേനിയിൽ നിന്നും ലഭിച്ചു. കാപ്പ നിലമ്പൂർ പള്ളിയിലാണ് ഇരുന്നത്. അതിനാൽ മേലാറ്റൂർ, നിലമ്പൂർ, വടപുറം, എടക്കര മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ വി. കുർബ്ബാന ചൊല്ലി. നിലമ്പൂരിൽ നിന്നു മംഗലാപുരം വഴി സൗത്ത് കാനറയിൽ 1954 ഏപ്രിൽ രണ്ടാം ആഴ്ച എത്തിച്ചേർന്നു.

ശെമ്മാശനായിരിക്കുമ്പോൾ പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് തിരുമേനി യുടെ കൂടെ മലബാർ പ്രദേശങ്ങളും സൗത്ത് കാനറയും സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. കശീശ്ശാപട്ടം ഏൽക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ബിരുദം എടുക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം വളരെ കലശലായിരുന്നു. യാത്രയിൽ ഷൊർണ്ണൂർ പള്ളിക്കാരും, പാലക്കാട് പള്ളിക്കാരും വേറൊരു പുതിയ ഇടവകക്കാരും ഒരു അച്ചനെ വേണമെന്നും അതിന് സഖറിയാ ശെമ്മാശൻ അച്ചനായി പാലക്കാട് താമസിച്ചു കോളജിൽ പഠിച്ച് ബി.എ. പാസ്സാകുകയും മേൽപറഞ്ഞ ഇടവകകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുക എന്ന് തീരുമാനിച്ച് ഉറച്ചു. പക്ഷേ, സൗത്ത് കാനറക്കാർക്ക് അടുത്തേങ്ങും അച്ചനില്ലാത്തതിനാൽ ആറു മാസം അവിടെ താമസിച്ച് സേവനം നടത്തുക, അതിനുശേഷം പാലക്കാട് എന്ന തീരുമാനത്തിലാണ് ഒസ്താന്തിയോസ് തിരുമേനി എത്തിച്ചേർന്നത്. ഏപ്രിൽ രണ്ടാം വാരത്തിൽ സൗത്ത് കാനറയിൽ എത്തി.

പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് തിരുമേനിയെ 1953-ൽ മെത്രാപ്പോ

ലീത്താ ആയി വാഴിച്ച് മലബാർ ഭദ്രാസനത്തിന്റെ സഹായ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി നിയമിച്ചതിനെ തുടർന്നാണ് സൗത്ത് കാനറാ (ഇന്നത്തെ മംഗലാപുരം / ബ്രഹ്മവാര ഭദ്രാസനം) പ്രദേശങ്ങളിലെ കുടിയേറ്റ പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് സഖരിയ അച്ചൻ നിയോഗിതനായത്. മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ബാഹ്യകേരളത്തിൽ അനവധി പള്ളികൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് സഖരിയ അച്ചൻ കാരണക്കാരൻ ആയി. കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ച് ആരാധന നടത്തുന്നതിന് സൗകര്യങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത പല പ്രദേശങ്ങളിലും വി. കുർബാനയ്ക്കുള്ള സാധനങ്ങളും (തബ്ലീത്താ ഉൾപ്പെടെ) തലയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് കിലോമീറ്ററുകൾ സഞ്ചരിച്ചാണ് സഭയ്ക്കുവേണ്ടി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചത്.

സൗത്ത് കാനറായിൽ തുടങ്ങി ഓസ്ട്രേലിയ വരെ മലങ്കരസഭയ്ക്കു ആരാധന സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കാൻ കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ച ഒരു ജീവിതം. മലങ്കര സഭയ്ക്ക് ആദ്യമായി ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ഒരു ഇടവക സ്ഥാപിച്ചത് സഖരിയ അച്ചനാണ്. അതും സഭയുടെ സഹായമില്ലാതെ. ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ചെന്ന് പല കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ചാണ് മെൽബോൺ നഗരത്തിൽ ഒരു ഇടവക സ്ഥാപിച്ചത്. ഇന്ന് മലങ്കരസഭയുടെ വിദേശത്തുള്ള പ്രധാന കേന്ദ്രങ്ങളിലൊന്നായി ഓസ്ട്രേലിയ വളർന്നു.

1954-ൽ കശ്ശീശാപട്ടം ലഭിക്കുകയും നേരെ സൗത്ത് കാനറായിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. 1954 ഏപ്രിൽ രണ്ടാം വാരത്തിൽ സൗത്ത് കാനറായിലെ പതാവ് (എട്ടു വീട്ടുകാർ മാത്രം) എന്ന സ്ഥലത്തു എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെ നിന്ന് ഇച്ചിലംപാടിയിൽ എത്തി. പുല്ലും മുളയും കൊണ്ട് ഒരു പള്ളി വി. ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ നാമത്തിൽ പണിതു വി. കുർബാന നടത്തി. തുടർന്ന് ബലൂയിൽ ഹോസുമൊട്ടാക്കടത്തു ഒരു പള്ളി ഉണ്ടാക്കി. 1955-ൽ കൂടകിൽ വീരാരാജപേട്ടയിൽ ഹല്ലായിൽ പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ നാമത്തിൽ പള്ളി പണിതു. 1956 നവംബർ 2-നു വി. കുർബാന ആരംഭിച്ചു. പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ നാമത്തിൽ മലബാറിലെ ആദ്യത്തെ പള്ളി ഇതാണത്രെ. ഇവിടെയെല്ലാം പല ദിവസവും പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ട് കേളകം കിളിയന്തറ, ആറളം ഹെഗ്ഗ് എന്നീ വിടങ്ങളിൽ ആരാധന നടത്തി. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇടദിവസങ്ങളിലും കുർബാന ചൊല്ലിവന്നു. തുടർന്ന് കുമുക്കി എന്ന സ്ഥലത്തും പള്ളി പണിതു. വെറും പുല്ലും മുളയും കൊണ്ട് നിർമ്മിച്ച പള്ളികളായിരുന്നു ഇവയൊക്കെ. ആറു മാസം കഴിഞ്ഞ് ഉന്നതപഠനത്തിനുള്ള സൗകര്യം ബന്ധപ്പെട്ട മേൽപ്പട്ടക്കാരൻ നിഷേധിച്ചു.

വടക്കേ ഇന്ത്യയിലേക്ക്

ഈ അവസരത്തിൽ 1961-ൽ തിയോളജി പഠിക്കുന്നതിന് കൽക്കട്ടയിൽ അവസരം ലഭിച്ചു. ഈ വിവരം അന്നത്തെ ബാഹ്യകേരള മെത്രാപ്പോ

ലീത്തായെ അറിയിച്ചപ്പോൾ “മുക്കിൽ പല്ലു കിളിർത്ത താൻ ഇനി എന്തു പഠിക്കാനാണ് പോകുന്നത്” എന്ന മറുപടിയാണ് കിട്ടിയത്. എങ്കിലും ഔഗേൻ ബാവായുടെ അനുവാദത്തോടെ കൽക്കട്ടക്ക് പുറപ്പെട്ടു. അന്ന് കൽക്കട്ട പള്ളി വികാരി ആയിരുന്ന കെ. കെ. മാത്യുസ് (ബർണബാസ്) അച്ചൻ ഔഗേൻ ബാവ ഒരു കുറിപ്പും കൊടുത്തിരുന്നു.

യൂണിയൻ സഭയുടെ കാലഘട്ടം

1960-കളിൽ വടക്കേ ഇന്ത്യയിലെ വ്യവസായ നഗരങ്ങളായ റൂർക്കേല, ജംഷഡ്പൂർ, ദുർഗാപ്പൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം യൂണിയൻ കോൺഗ്രിഗേഷനുകൾ ആയിരുന്നു. ഓർത്തഡോക്സ്, മാർത്തോമ്മാ, സി.എസ്.ഐ. എന്നീ വർ ചേർന്നുള്ള കോൺഗ്രിഗേഷൻ.

സഖരിയ അച്ചൻ തികഞ്ഞ ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസിയും ഈ യൂണിയൻ സഭയോട് യോജിപ്പില്ലാത്ത വ്യക്തിയുമായിരുന്നു. യൂണിയൻ സഭകൾ നിലനിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തൊക്കെ ഓർത്തഡോക്സ് ഇടവകകൾ സ്ഥാപിക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ 1963-ൽ റൂർക്കേലയിൽ ഒരു ഇടവക ഉണ്ടായി. ശക്തമായ എതിർപ്പ് ഓർത്തഡോക്സുകാരുടെ ഇടയിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായെങ്കിലും അതിനെ എല്ലാം തരണം ചെയ്തു ഇടവകയ്ക്കു രൂപംകൊടുത്തു. പിന്നീട് റാഞ്ചിയിൽ ഇടവക സ്ഥാപിച്ചു. തുടർന്ന് ഹിരാക്കുണ്ട്, ബൊക്കാരോ, രേണുകുട്ട, ഖരഗ്പൂർ, ഗോഹട്ടി, ഷില്ലോങ്, കൊഹിമ, സിലിഗുരി, കട്ടക്ക്, ഭുവനേശ്വർ, താൽച്ചർ, ബാർബിൽ, കോരപ്പാട്ടു ഇടവകകൾ സ്ഥാപിതമായി. ഇതിനിടയിൽ കൽക്കട്ട ഹോമിയോ മെഡിക്കൽ കോളജിൽ നിന്നു ഡി.എച്ച്. എം.എസ്. ഡിഗ്രി പാസ്സായി.

ബാഹ്യകേരള ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ വിഭജനത്തെ തുടർന്ന് ഡൽഹി ഭദ്രാസനത്തിലെ വിവിധ ഇടവകകളിൽ സേവനം തുടങ്ങി. അങ്ങനെ അംബാലയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് സമീപപ്രദേശങ്ങളിലെ മിലിറ്ററി മേഖലകളായ ആദംപൂർ, ജലന്തർ, ലുധിയാന, പത്താംക്കോട്ട്, ജമ്മു എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇടവകകൾ ആരംഭിച്ചു. ഈ സമയത്തു കുറച്ചു കാലം അപ്രേം റമ്പാച്ചനും ഈ ഇടവകകളിൽ വി. കുർബാന ചൊല്ലി വന്നു.

ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്ക്

കാതോലിക്കേറ്റ് ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിപ്പിച്ച കാലത്തെ പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയായ ഇ. എസ്. ജോൺ ഓസ്ട്രേലിയയിൽ താമസം ആയി. കുറച്ചു വർഷങ്ങൾ ജോൺ ഷില്ലോംഗിൽ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. അവിടെ നിന്നുമാണ് ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്കു കുടിയേറിയത്. ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ഇടവകയും വൈദികരും ഇല്ല എന്നും അച്ചൻ വരാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ വിസ അയച്ചു സ്പോൺസർ ചെയ്യാമെന്നും ജോൺ അറിയിച്ചു. ഇവിടെ ചിന്തിക്കേണ്ട ഒരു പ്രത്യേക

വിഷയം അച്ചൻ സ്‌പോൺസർ ചെയ്തത് ഹോമിയോപ്പതി പ്രാക്ടീസ് തുടങ്ങാൻ ആയിരുന്നു എന്നതാണ്. 1980 ഫെബ്രുവരി മാസത്തിൽ വിസ ലഭിച്ചു. ഇവിടെയും ചില കറുത്ത കരങ്ങൾ സഖരിയ അച്ചന്റെ യാത്ര മുടക്കുവാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. ഫലിച്ചില്ല. സഖരിയ അച്ചനു വിസ ലഭിച്ച വിവരം പൗലസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിയെ അറിയിച്ചപ്പോൾ മെൽബോണിൽ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ ഉള്ളൂ, അതിനായി ഒരു അച്ചൻ പോകണമെന്നില്ല എന്ന മറുപടിയാണു കിട്ടിയത്. ഓസ്ട്രേലിയ, മദ്രാസ് ഭദ്രാസനത്തിന്റെ കീഴിൽ ആയതുകൊണ്ട് ഭക്തനായ സഖരിയ മാർ ദീവന്നാസിയോസ് തിരുമേനിയെ അറിയിക്കുകയും തിരുമേനിക്ക് അത്യധികം സന്തോഷം ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തു.

1980 ഓഗസ്റ്റിൽ സഖരിയ അച്ചൻ മെൽബോണിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. 17 വർഷക്കാലം ഓസ്ട്രേലിയയിൽ താമസിച്ചു. 1994-ൽ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് (മലയാളി സമൂഹത്തിനു) ആദ്യമായി ഒരു ദേവാലയം ഓസ്ട്രേലിയയിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് സാധിച്ചു. 1997-ൽ ജന്മനാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. 2010 ഒക്ടോബർ 18-നു നിര്യാതനായി.

Malankara Orthodox TV

ശതാബ്ദിയിലെത്തിയിട്ടും നിഷ്കൾക്കു പെറുപ്പം

കെ. ജി. മത്തായിക്കുട്ടി

ഇപ്പോൾ നൂറു കഴിഞ്ഞ വന്ധ്യ അപ്രേം റമ്പാച്ചനെ കാണുവാനും അറിയുവാനും എനിക്കിടയായത് 1981 മുതലാണ്. റമ്പാച്ചന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ പി. കെ. ജോർജ്ജിന്റെ നാലാമത്തെ മകൾ എലിസബത്തു (ബെസി) മായുള്ള വിവാഹാലോചനയുടെ ഭാഗമായി എന്റെ സുഹൃത്തായ കുണ്ടറ മേച്ചിറയിൽ യോഹന്നാൻ പണിക്കർ അച്ചനോടൊപ്പം 1981 ഒക്ടോബറിൽ കോന്നിതാഴം പുന്നുരേത്ത് ഭവനത്തിൽ എത്തി. അന്നവിടെ പി. കെ. ഡേവിഡ് അച്ചൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ദൈവഹിതപ്രകാരം ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം 1981 നവംബർ ഒന്നിനു നടന്നു. അങ്ങനെ ഡേവിഡ് അച്ചനുമായി കുടുംബ ബന്ധത്തിലായി. വിവാഹത്തിന്റെ മുഖ്യകാർമ്മികൻ ഡേവിഡ് അച്ചനായിരുന്നു. വിവാഹ ശുശ്രൂഷയിൽ സംബന്ധിച്ച വൈദിക പ്രമുഖരിൽ മൈലപ്ര ആശ്രമത്തിലെ തോമസച്ചൻ (പിന്നീട് ക്രിസ്റ്റഫോറസ് റമ്പാച്ചൻ), കൽക്കട്ട ബിഷപ്പ്സ് കോളജിലെ അദ്ധ്യാപകനായ ഫാദർ പീലിപ്പോസ് തോമസ് (പിന്നീട് തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനത്തിന്റെ പീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ് തിരുമേനി) എന്നിവർ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. മറ്റ് പല പട്ടക്കാരും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ വാർഷിക അവധിക്കു വരുമ്പോൾ കുടുംബമായി മൈലപ്ര ആശ്രമത്തിൽ എത്തി വന്ധ്യ റമ്പാച്ചന്മാരുമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തുക പതിവായിരുന്നു. പലപ്പോഴും ആശ്രമത്തിൽ എത്തുമ്പോൾ ഒന്നുകിൽ പറമ്പിൽ പണിയുന്ന പരിശ്രമശാലിയായ ഒരു കർഷകൻ, അല്ലെങ്കിൽ മൗനവ്രതത്തിലും ഉപവാസത്തിലും ദിവസം ചിലവിടുന്ന ഒരു ഉത്തമസന്യാസി മുതലായ നിലകളിൽ അദ്ദേഹത്തെ കാണാമായിരുന്നു. ബെസിനും സഹോദരങ്ങൾക്കും റമ്പാച്ചനെ അൽപം ഭയമായിരുന്നത്രെ. എങ്കിലും കൂടുതലായി അടുത്തറിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഗാംഭീര്യമൊന്നുമല്ല സ്നേഹവും കരുതലുമൊക്കെയാണു അദ്ദേഹത്തിൽ കുടികൊണ്ടതെന്നു മനസിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. അതുപോലെ റമ്പാച്ചന്റെ ഇളയ സഹോദരനായ പി. കെ. സഖറിയാ അച്ചനോടും വളരെ അടുത്തു പെരുമാറാൻ സാധിച്ചു.

കോന്നി പുന്നുരേത്തു കുടുംബത്തിലെ വാങ്ങിപ്പോയവരുടെ ഓർമ്മകുർബാനകളിലെല്ലാം നാട്ടിലുള്ളപ്പോൾ ഞങ്ങൾ സംബന്ധിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം പ്രായത്തിന്റെ ക്ഷീണം ഒന്നും കാര്യമാക്കാതെ

റമ്പാച്ചൻ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കും. ഈ അടുത്തുള്ള കാലത്തും ഈ അനുഗ്രഹകരമായ അനുഭവമുണ്ടായി.

എനിക്കു ചില ആശ്രമവാസികളുടെ ജീവിതവുമായി അടുത്തിടപഴകാനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. യാമപ്രാർത്ഥനകളെല്ലാം കൃത്യമായി സമയനിഷ്ഠയോടുകൂടി നടത്തുന്ന അപ്രേം റമ്പാച്ചനെപ്പോലെയുള്ളവർ സന്യാസ സമൂഹങ്ങളിൽ അധികംപേരെ കാണുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. എവിടെയായിരുന്നാലും, ഏതു സന്ദർഭത്തിലും, യാത്രയിൽപോലും യാമപ്രാർത്ഥനകൾക്ക് മുടക്കം വരുത്താറില്ല. അപ്രകാരം ചിട്ടയുള്ള മറ്റൊരു ഉയർന്ന വ്യക്തിത്വത്തെ എനിക്കടുത്തറിയാൻ സാധിച്ചത് ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ അഭിവന്ദ്യ ഒസ്താന്തിയോസ് തിരുമേനിയിൽ ആയിരുന്നു. പി. കെ. ഡേവിഡ് അച്ചനായിരുന്നപ്പോഴും അപ്രേം റമ്പാച്ചനായപ്പോഴും തന്റെ ശുശ്രൂഷകൾ ലഭിക്കാത്ത പള്ളികൾ തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനത്തിൽ വിരലിലെണ്ണാൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ എന്ന വസ്തുത മലങ്കരസഭാ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലൂടെയും മറ്റു മാധ്യമങ്ങളിലൂടെയും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും, തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനത്തിലെ മലയോര പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ഒട്ടുമിക്ക പള്ളികളിലും വികാരിയായി ശുശ്രൂഷ ചെയ്തിരുന്ന ഈ അഭിഷിക്തൻ, ആ ഇടവകാംഗങ്ങളുടെ കൗദാശിക ആവശ്യങ്ങൾ ഇപ്പോഴും സ്വന്ത ആരോഗ്യത്തെപ്പോലും അവഗണിച്ച് നിർവ്വഹിച്ചു നൽകുന്നത് റമ്പാച്ചന്റെ ഒരു സവിശേഷഗുണമാണ്. എവിടെയും, ഏതുസമയത്തും, ആർക്കുവേണ്ടിയും എത്രദൂരം സഞ്ചരിക്കേണ്ടി വന്നാലും കൃത്യതയോടെയും, ആത്മാർത്ഥതയോടെയും അവർക്കുവേണ്ടി സമയം കണ്ടെത്തുന്ന റമ്പാച്ചൻ ഒരു അതുല്യ പ്രതിഭയാണെന്നുള്ളത് അതിശയോക്തിയല്ല.

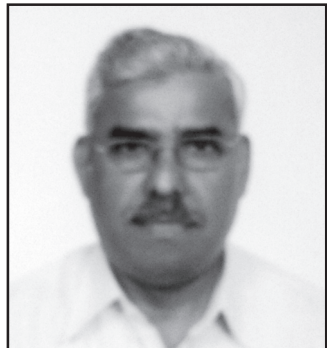
ഈ അടുത്ത കാലങ്ങളിൽ പ്രായത്തിന്റേതായ അസ്വസ്ഥതകളൊന്നും കണക്കിലെടുക്കാതെയുള്ള റമ്പാച്ചന്റെ ഏതാവശ്യത്തിനും, എവിടെ പോകണമെങ്കിലും ഒരു തേരാളിയായി റമ്പാച്ചന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരപുത്രൻ ജോർജ്ജ് പി. മാത്യു (ബാബുമോൻ) സന്നദ്ധനായി കൂടെയുള്ളത് റമ്പാച്ചനു കിട്ടുന്ന ഒരു അനുഗ്രഹമായി ഞാൻ കാണുന്നു.

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ ഇപ്പോഴുള്ള വൈദികവൃന്ദത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രായംകൂടിയ, കൗദാശിക ശുശ്രൂഷകൾ നടത്തുന്ന, ഒരേയൊരു വ്യക്തി വന്ദ്യ അപ്രേം റമ്പാച്ചനാണെന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

ഈ നൂറിന്റെ നിറവിലും മലങ്കരസഭയുടെ വൈദിക മീറ്റിംഗുകളിലും സന്യാസ സമൂഹ യോഗങ്ങളിലും അതുപോലെയുള്ള മറ്റു പ്രധാന സന്ദർഭങ്ങളിലും പങ്കെടുത്തു വരുന്നു. ഈ അടുത്തകാലത്ത് കോയമ്പത്തൂർ തടാകം ആശ്രമത്തിൽ നടന്ന അഭിവന്ദ്യ സഖറിയാസ് മാർ തെയോഫിലോസ് തിരുമേനിയുടെ കബറടക്ക ശുശ്രൂഷയിലും പങ്കെടുക്കാനായി വന്ദ്യ റമ്പാച്ചൻ

ദീർഘമായ യാത്ര ചെയ്തു എത്തിയിരുന്നു. ഈ കഴിഞ്ഞ ചില വർഷങ്ങളിൽ കൗദാശിക ശുശ്രൂഷ ചെയ്ത് അനുഗ്രഹിച്ച ഇടവകകളിൽ കൊട്ടാരക്കര-പുന്നലൂർ ഭദ്രാസനത്തിലെ എന്റെ മാതൃഇടവകയായ ഐപ്പള്ളൂർ സെന്റ് ജോർജ്ജ് ശാലേം ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളിയും, എന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദര പുത്രൻ ഫാ. തോമസ് ജോൺ പണയിൽ വികാരിയായിരിക്കുന്ന കലയപുരം മാർ ബസ്സേലിയോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് വലിയ പള്ളിയും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ പള്ളികളിലെ പെരുന്നാൾ ശുശ്രൂഷകളിൽ നേതൃത്വം നൽകിയിട്ടുള്ള ഏറ്റവും പ്രായം കൂടിയ അഭിഷിക്തൻ എന്ന ബഹുമതിയും ആദരവും റമ്പാച്ചൻ അവിടെ നിന്നു ലഭിച്ചു.

യാമപ്രാർത്ഥന, ഉപവാസം, മൗനവ്രതം, യോഗ എന്നിവ റമ്പാച്ചന്റെ അച്ചടക്ക ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. സഭാപൈതൃകം, ജീവിതവിശുദ്ധി, കൃത്യ നിഷ്ഠ എന്നിവ എപ്പോഴും റമ്പാച്ചനിലുള്ള സ്ഥാവഗുണങ്ങളാണ്. റമ്പാച്ചൻ വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുമ്പോൾ ക്രമീകരണങ്ങളിൽ യാതൊരു കുറുക്കുവഴിയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇളയസഹോദരൻ പരേതനായ പി. കെ. സഖറിയാ അച്ചൻ ഭാരതത്തിലെ പ്രത്യേകിച്ച് വടക്കു കിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഭാരതത്തിനു പുറത്തും മറ്റും ആരംഭിച്ച് ശുശ്രൂഷ ചെയ്ത ഒരു ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ മിഷനറിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തുടങ്ങി വച്ചതും പിൻക്കാലത്ത് ഇടവകകളായി വികസിച്ചതുമായ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ റമ്പാച്ചൻ പോയിട്ടുണ്ട്. ജംഷഡ്പൂർ, കൽക്കട്ട എന്നിവിടങ്ങളിൽ വലിയ നോമ്പ്, കഷ്ടാനുഭവം, ഉയിർപ്പ് ദിവസങ്ങളിൽ റമ്പാച്ചൻ ശുശ്രൂഷ ചെയ്ത സമയങ്ങളിൽ എനിക്കും മദ്ബഹാ ശുശ്രൂഷകളിൽ പങ്കുചേരാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. റമ്പാൻ സ്ഥാനദാന ശുശ്രൂഷയിൽ സംബന്ധിക്കാൻ ഞാൻ കൽക്കട്ടയിൽ നിന്നും മൈലപ്രയിൽ വന്നിരുന്നു. അന്ന് സഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവ, നിയുക്ത കാതോലിക്കാ മാത്യൂസ് മാർ കുറിലോസ്, അന്നത്തെ തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനാധിപൻ പീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ്, മൈലപ്ര ആശ്രമസ്ഥാപകൻ മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചൻ എന്നിവരുടെ കാർമ്മികത്വത്തിലുമാണ് റമ്പാൻ സ്ഥാനദാന ശുശ്രൂഷ നടന്നത്. റമ്പാച്ചൻ ആരോഗ്യത്തോടെ പുണ്യജീവിതം തുടരാൻ ദൈവം കൃപ നൽകട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

അപ്രേം റമ്പാൻ നൂറും കടന്നു

ഫാ. ഡോ. ജോൺ തോമസ് കരിങ്ങാട്ടിൽ

മൈലപ്രയിലെ വന്ദ്യ അപ്രേം റമ്പാച്ചൻ വയസ് 100. മാർച്ച് 25-ന് ജന്മ ശതാബ്ദിയിലേക്ക് എത്തി. വൈദികനായിട്ട് 70 വർഷം. ഇപ്പോഴും എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ മഹാ കൃപ എന്നു മാത്രം അപ്രേം റമ്പാച്ചൻ പറയുന്നു.

നൂറാം വയസിലും രാവിലെ നാല് മണിക്ക് എഴുന്നേൽക്കും. ഒരു മണി കൂർ യോഗ, പിന്നെ നടത്തം. അഞ്ചു മണിക്ക് ചാപ്പലിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് എത്തും. ഏഴുനേരത്തുമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകും. ഭക്ഷണം കൃത്യമായി കഴിക്കും. നല്ല ഓർമ്മശക്തി ഉണ്ട്. പേര്, തീയതി, സംഭവങ്ങൾ എല്ലാം കൃത്യമായി പറയും.

നൂറാം വയസിലും വ്യായാമത്തിനായി നടക്കും. സഭയുടെ എല്ലാ പൊതു പരിപാടികളിലും പങ്കെടുക്കും. വസ്ത്രം സ്വന്തമായി അലക്കും. ബുധനും വെള്ളിയും ഉപവസിക്കും. എളിമയുടെയും ലാളിത്യത്തിന്റെയും ഉത്തമ മാതൃകയാണ് അപ്രേം റമ്പാൻ.

അപ്രേം റമ്പാൻ ഗുരുവായ പി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു:

ഒരു കഷ്ടാനുഭവ ആഴ്ച നടത്തുവാൻ ബാല്യത്തിൽ അട്ടച്ചാക്കൽ എത്തിയതാണ്. പിന്നീട് ആശ്രമത്തിൽ നിന്നും പോയിട്ടില്ല. വലുതായപ്പോൾ വലിയ പ്രാർത്ഥന മനുഷ്യൻ ആയിരുന്നു. എല്ലാവരെയും കരുതി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന ജീവിതവും സഭാസേവനവും എന്നെ ആകർഷിച്ചു.

സഭയിൽ അദ്ദേഹം അടിയുറച്ചു നിന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൗനവ്രതം ദീർഘമാണ്. രോഗികളോടും ദുഃഖിതരോടും കരുണ കാട്ടി. പത്രോസ് മാർ ഒസ്താന്തിയോസ് തിരുമേനിയോടൊപ്പം മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചൻ നേതൃത്വം നൽകി. മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചന്റെ പ്രാർത്ഥനയും മദ്ധ്യസ്ഥതയും ഞാൻ അനുഭവിച്ചറിയുന്നു.

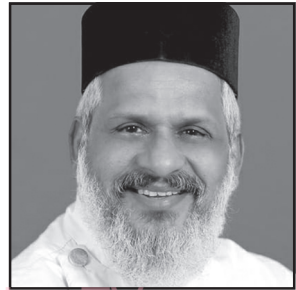
ജന്മശതാബ്ദിയിൽ അപ്രേം റമ്പാച്ചൻ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു:

ദൈവത്തിന്റെ കൃപകൊണ്ട് വലിയ രോഗം ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആരോഗ്യരഹസ്യം ദൈവത്തിന്റെ കൃപ ഒന്നു മാത്രം. വീട്ടിലും ആശ്രമത്തിലും നല്ല

കായിക അദ്ധ്യാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ശീലിച്ചിരുന്നു.

പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് സന്ദേശം:

പുതിയ തലമുറ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞ് ജീവിക്കണം. മദ്യമയക്കുമരുന്നുകൾക്ക് അടിമപ്പെടരുത്. നോമ്പ്, നമസ്കാരം, ദാനധർമ്മം എന്നിവ നടത്തണം. മാതാപിതാക്കളെ ബഹുമാനിക്കണം. സഭയിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കണം. കണ്ണീരോടെ പ്രാർത്ഥിക്കണം. ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചാൽ ഒരു കുഴപ്പവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല.

Malankara Orthodox TV

മൈലപ്ര മാത്യൂസ് റമ്പാൻ

ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്

മുനിവര്യനായ മൈലപ്ര മാത്യൂസ് റമ്പാനും കാലയവനികയ്ക്ക് പിറകിൽ പോയി. നാൽപ്പത്തിയെട്ട് വർഷം മുഴുവൻ ഒരു റമ്പാനായി ജീവിച്ച്, സാധാരണ റമ്പാമാരിൽ പലപ്പോഴും കാണുന്ന സ്ഥാനമോഹങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ ഏകാന്തതയിലും മൗനവ്രതത്തിലും കാലം കഴിച്ച്, ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ അഗാധമായ അനുഭവം മൂലം അജ്ഞാത പരിശുദ്ധനായി ഉയർന്ന റമ്പാച്ചനോട് എനിക്ക് വലിയ ബഹുമാനമുണ്ട്. ഈ മഹൽജീവിതത്തിന്റെ ഒരു മുകുരമായി അയ്യായിരത്തിലധികം പേജുകളുള്ള സ്വന്ത കൈപ്പടയിലുള്ള ലിഖിതങ്ങളെ നമുക്ക് കാണാം.

ക്രൈസ്തവ സഭയിലെ കിഴക്കൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ മൂന്ന് വിവിധ രീതിയിലുള്ള സന്യാസ സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഉടലെടുത്തു. ഒന്നാമത്, പരിശുദ്ധനായ അന്തോനിയോസിന്റെ നാമവുമായി ബന്ധിക്കപ്പെടുന്ന ഏകാന്ത സന്യാസം. ഇതിനോട് വളരെ അടുത്തതാണ് മൈലപ്ര റമ്പാച്ചന്റെ സന്യാസ ജീവിതം. ഏകാന്തത, മൗനം, ധ്യാനം, ഉപവാസം എന്നിവയ്ക്കാണ് ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രാധാന്യം.

രണ്ടാമത്തെ പ്രധാന സന്യാസ പാരമ്പര്യം, ഈജിപ്ഷ്യൻ മണലാരണ്യത്തിൽ തന്നെ ഉടലെടുത്ത് മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപിച്ച സാമൂഹ്യ സന്യാസ പ്രസ്ഥാനം തന്നെ. പരിശുദ്ധനായ മാർ പഖോമിയസ് ആണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ. ഏകാന്തവാസികളായ അനേക സന്യാസികളെ ഒരുമിച്ചുചേർത്ത് അവർക്ക് പൊതുവായ ഒരു നിയമവും ജീവിതരീതിയും ഉളവാക്കി, വേണ്ടുന്നിടത്ത് പള്ളികൾ കൂടെ പണിത് അദ്ദേഹം ഒൻപതിലധികം സന്യാസമഠങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. അവയിലൊന്ന് സ്ത്രീകൾക്കു വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു. ഏകാന്തവാസിയാതെ സന്യാസിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന പല സ്വാർത്ഥ പ്രവണതകൾക്കും ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയുള്ള സമൂഹവാസം കൊണ്ടു മാത്രമേ അറുതി വരികയുള്ളൂ എന്നായിരുന്നു, പരിശുദ്ധനായ പഖോമിയോസിന്റെ ഉപദേശം. സ്വന്തമായി ഒന്നുമില്ലാതെ, എല്ലാം സമൂഹത്തിൽ അർപ്പിച്ച്, ദൈവാശ്രയത്തിലും, താഴ്മയിലും അനുസരണത്തിലുമുള്ള ഒരു ജീവിതരീതിയായിരുന്നു പരിശുദ്ധ പഖോമിയോസിന്റെ സന്യാസ പ്രസ്ഥാനം. സന്യാസിക്ക് അവന്റേതായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ട്. രഹസ്യ പ്രാർത്ഥനാ സമ്പ്രദായത്തിലും, ഭക്ഷണക്രമത്തിലും, വസ്ത്രധാരണരീതിയിലും, ഐക്യരൂപം സ്ഥാപിക്കുവാൻ പരിശുദ്ധ പഖോമിയോസ് ശ്രമിച്ചതേയില്ല. ഈ പ്രസ്ഥാനം

ഈജിപ്റ്റിൽ ഉടലെടുത്ത് അധികം താമസിയാതെ എത്യോപ്യയിലും ന്യൂബിയയിലും (സുഡാൻ) സിറിയയിലും, പലസ്തീനിലും വ്യാപിച്ചു. നാലും അഞ്ചും ശതാബ്ദങ്ങളിലെ ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികത അധികവും ഉടലെടുത്തത് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നാണ്.

മൂന്നാമത്തെ സവിശേഷ സന്യാസ സമ്പ്രദായം പരിശുദ്ധനായ മാർ ബസേലിയോസ് ഇന്നത്തെ ഏഷ്യാമൈനറിൽ സ്ഥാപിച്ച സമ്പ്രദായമാണ്. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ഉപവാസത്തിനും, സാമൂഹ്യ ശിക്ഷണത്തിനും ഒരുപോലെ പ്രാധാന്യം നൽകിയ ഈ സന്യാസ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത, എല്ലാ സന്യാസിമാരും സ്വന്തം കൈകളുടെ അദ്ധ്വാനഫലം കൊണ്ട് ചുറ്റുമുള്ള പാവപ്പെട്ടവരെ പോഷിപ്പിക്കുകയും ഉയർത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. ചുറ്റുമുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളേയും പരിഹരിക്കുവാൻ പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസും സഹസന്യാസിമാരും ഉറ്റു ശ്രമിച്ചു. ഉദാഹരണമായി, ഒരു നാട്ടിൽ ഭക്ഷണക്ഷാമം വരുമ്പോൾ അവിടെയുള്ള ലാഭമോഹികളായ വ്യാപാരികൾ ധാന്യം പൂഴ്ത്തിവെച്ച് അതിന് വില കൂട്ടുക എന്നുള്ളത് അന്നും സാധാരണമായിരുന്നു. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ, പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് തന്നെ ഈ വ്യാപാരികളെ അഭിമുഖീകരിച്ച്, പൂഴ്ത്തി വെച്ചിരിക്കുന്ന ധാന്യം പുറത്തെടുപ്പിച്ച് കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്ക് വിൽക്കുവാൻ തന്റെ വലിയ സ്നേഹവും വാചാലതയും അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു. സന്യാസിമാർ ആറ്റിൽ മീൻ പിടിക്കുവാൻ പോയി കിട്ടുന്ന മീൻ സ്വയം ഉപയോഗിക്കാതെ, പാവപ്പെട്ടവരുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കുക എന്നുള്ളത് ബസേലിയൻ സന്യാസിമാരുടെയും പ. ബസേലിയോസിന്റെ തന്നെയും ഒരു പതിവായിരുന്നു.

പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ സന്യാസ പ്രസ്ഥാന വ്യതിയാനങ്ങൾ ഈ മൂന്ന് സമ്പ്രദായങ്ങളുടെ പരസ്പര സങ്കലനമായിരുന്നു. സിറിയൻ സന്യാസ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഗൃഹവാസത്തിനും, ഏകാന്തതയ്ക്കും, മൗനത്തിനും പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം നൽകി. എന്നാൽ അതോടൊപ്പം തന്നെ, ഈ മൂന്ന് പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും ഇല്ലാതിരുന്ന നാടകീയങ്ങളായ ആത്മനിയന്ത്രണ അടവുകളും രൂപംകൊണ്ടു. കല്ലു കൊണ്ട് തൂണു കെട്ടി, തൂണിന്റെ മുകളിൽ ഇരുന്ന് തപസ്യ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ശൈവന്ദ്രൻ ദെസ്തുനോയോയെപ്പോലുള്ള സന്യാസിമാർ സിറിയയിൽ ഉണ്ടായി. ഉറങ്ങുകയോ, ഭക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ ഒറ്റക്കാലിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തപസ്യ ചെയ്യുന്ന സന്യാസിമാരും സിറിയയിലാണ് കാണപ്പെട്ടത്. ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും രണ്ടോ, മൂന്നോ ഗ്രൂപ്പുകൾ മാറിമാറി ഇടരാതെ ദൈവസ്തോത്രം ചെയ്യുന്ന ഈറേന്മാർ അഥവാ ഉണർന്നിരിക്കുന്നവർ എന്ന് പറയുന്ന സന്യാസപ്രസ്ഥാനവും സിറിയയിൽ ഉടലെടുത്തു. ഇതൊക്കെയായാലും ആദ്യം പറഞ്ഞ മൂന്ന് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, അതായത് അന്തോനിയോസ്, പഖോമിയോസ്, ബസേലിയോസ്

എന്നിവർ സ്ഥാപിച്ച മൂന്ന് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ആണ് പൗരസ്ത്യ സന്യാസ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഇവയിൽ ഒന്നും രണ്ടും രീതികളുടെ ഒരു സങ്കലനമായിരുന്നു മൈലപ്ര റമ്പാച്ചന്റേത്. താൻ തന്നെ സമൂഹശിക്ഷണത്തിന് വിധേയനായി വളരെക്കാലം ജീവിച്ചില്ലെങ്കിലും തന്റെ അന്തേവാസികളായ കുറെ സന്യാസികളെ ഒരു സാമൂഹ്യ ശിക്ഷണത്തിൽ കൂടെ അദ്ദേഹം വളർത്തിയെടുത്തു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം അന്തോനിയോസ് വ്രതക്കാരനായ ഒരു ഏകാന്ത സന്യാസി (യീഹിദോയോ) ആയിരുന്നു.

യീഹിദോയോയും ദയറോയോയും കിഴക്കൻ സന്യാസ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ രണ്ട് ശാഖകളായിരുന്നു. 'ദയറോ' എന്ന് പറഞ്ഞാൽ ഭവനം എന്നാണർത്ഥം. സന്യാസാശ്രമങ്ങൾ ദൈവഭവനങ്ങളായിട്ടാണ് കരുതപ്പെട്ടിരുന്നത്. അതിൽ പൊതുവെ, 'ഓലാം' അഥവാ ലോകം അവരുടെ അധിവാസസ്ഥലമായിരുന്നതുകൊണ്ട് 'ഒൽമോയേ' എന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്തു. 'അൽമായക്കാരൻ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ലോകവാസി അല്ലെങ്കിൽ ദയറാവാസി അല്ലാത്തവൻ എന്നാണർത്ഥം. അല്ലാതെ വൈദികനല്ലാത്തവൻ എന്നർത്ഥമില്ല.

എന്നാൽ ദയറാവാസികളായവരിൽ തന്നെ ചില പ്രത്യേക വ്യക്തികൾക്ക് ദയറായുടെ ഒരു മൂലയിൽ തന്നെയോ, അല്ലെങ്കിൽ കാട്ടിലോ, ഗുഹയിലോ പോയിരുന്ന് ഏകാന്തതപസ് ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അനുവാദം ദയറായിൽ നിന്നു തന്നെ കൊടുക്കുമായിരുന്നു. കുറെ വർഷങ്ങൾ ഏകാന്ത തപസ് ചെയ്തിട്ട്, ആ സന്യാസി വീണ്ടും ദയറായിലേക്ക് തിരികെ വരികയും ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. ഏകാന്തവാസത്തിന്റെ പ്രധാന പരിമിതി, സമൂഹ പ്രാർത്ഥനയിലും പരിശുദ്ധ കുർബാനയിലും പതിവായി സംബന്ധിക്കുവാനുള്ള സാധ്യത പലപ്പോഴും ഇല്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്.

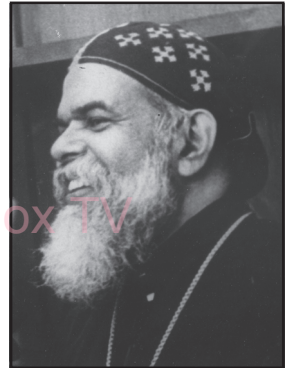
നമ്മുടെ മൈലപ്ര റമ്പാച്ചൻ ഏകാന്തവാസിയും, മുനിയും ആയിരുന്നു വെങ്കിലും അതോടുകൂടെ തന്നെ സമൂഹ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും പരിശുദ്ധ കുർബാനയ്ക്കും അദ്ദേഹം ഉയർന്ന സ്ഥാനം കൽപിച്ചു.

മാത്രമല്ല, ഒരു നല്ല സന്യാസിയുടെ പ്രത്യേകതകളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്, അളവില്ലാത്ത താഴ്മയും, കളങ്കമില്ലാത്ത ശിശുതുല്യമായ ശുദ്ധതയുമാണ്. ഇത് രണ്ടിലും റമ്പാച്ചൻ ആരുടെയും പിറകിലായിരുന്നില്ല. മറ്റൊരു ഗുരുവിന്റെ ശിക്ഷണത്തിന് കീഴ്പെട്ട് താഴ്മയും മറ്റും അഭ്യസിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അവസരം കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും താഴ്മയും ശുദ്ധതയും അദ്ദേഹം സ്വയം അഭ്യസിച്ചു. നിഷ്കളങ്കമായ ഒരു മനസ്സാണ് റമ്പാച്ചനുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് എന്റെ അറിവിൽ നിന്ന് എനിക്ക് പറയുവാൻ കഴിയും. എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തോടുണ്ടായിരുന്ന വലിയ ബഹുമാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം, ഈ ശുദ്ധതയും, താഴ്മയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടതോരാത്ത പ്രാർത്ഥനാശീലവുമായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സന്യാസിമാർ നമ്മുടെ സഭയിൽ ഇന്നും അധികമില്ല. പ. പരുമല തിരുമേനിയെപ്പോലെ

പണ്ഡിതനെന്നുമായിരുന്നില്ല മൈലപ്ര റമ്പാച്ചൻ. പക്ഷേ, പ്രാർത്ഥനയിലും ഉപവാസത്തിലും പരുമലത്തിരുമേനിയെപ്പോലെ തന്നെ അത്യുൽസുകനും, നിഷ്ഠയുള്ളവനുമായിരുന്നു റമ്പാച്ചൻ.

എനിക്ക് വ്യക്തിപരമായി പലപ്പോഴും പ്രചോദനം പകർന്നു തന്നിട്ടുള്ള റമ്പാച്ചനെ ഞാൻ പ്രത്യേകം സ്നേഹബഹുമാനപൂർവ്വരും അനുസ്മരിക്കുന്നു. എന്റെ ഏറ്റവും താഴ്മയോടു കൂടിയുള്ള ഉപഹാരബലിയെ ആ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ ഞാൻ അർപ്പിക്കുന്നു. എനിക്കു വേണ്ടിയും, എന്റെ സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയും, എന്റെ ലോകത്തിനു വേണ്ടിയും പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കണമേ എന്ന് ആ പുണ്യപുരുഷനോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

(ഓർത്തഡോക്സ് യൂത്ത്, 1996 സെപ്റ്റംബർ)

മൗനവും മനനവും മധുരഭാഷണവും: **മൈലപ്ര മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചന്റെ** **ജീവിത വീക്ഷണം**

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്

ഭാഷണത്തെ മധുരോദാരമാക്കുന്നത് മൗനമാണ്. വാക്കിനെ അർത്ഥപൂർണ്ണമാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ കൂടുതൽ വാക്കുകളെ തേടാതെ മൗനവൽക്കലമണിയണം: ഇതാണ് പുരാതന ക്രിസ്തീയ സന്യാസപാരമ്പര്യത്തിലും ഭാരതീയ സന്യാസപൈതൃകത്തിലും ഒരുപോലെ നിയമകമായ ഒരു പ്രമുഖതത്വം.

മൈലപ്ര മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചൻ മാധുര്യമിയന്ന വചനത്തെ ഉപാസിച്ച മുനി (മൗനി) ആയിരുന്നു. ക്രിസ്തുവായിരുന്നു ആ വചനം - ‘ആദിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വചനം, ദൈവത്തോടു കൂടിയായിരുന്ന വചനം, ദൈവമായിരുന്ന വചനം’ (യോഹ. 1:1).

പിതാവിന്റെ മാർവ്വിടത്തിലെ മൗനത്തിൽ നിന്നു ഉയിർകൊണ്ട വചനമാണ് ക്രിസ്തു എന്ന് അന്ത്യോഖ്യയിലെ വിശുദ്ധ ഇഗ്നാത്തിയോസ് എഴുതി. അർത്ഥപൂർണ്ണമായ വചനം മൗനത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിയുകയും മൗനത്തിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വാഗർത്ഥങ്ങളുടെ സമൃദ്ധമായ സമന്വയം നടക്കുന്നത് ഹൃദയത്തിന്റെ മഹാമൗനത്തിലാണ്.

മിസ്റ്റിക് ആയ മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചൻ വാക്കിനെ അതിന്റെ സാധാരണ ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിൽ നിന്ന് പിൻവലിക്കുകയും വാഗതീതമായ മനോവ്യാപാരങ്ങളിൽ മുഴുകുകയും ചെയ്ത വ്യക്തിയാണ്. ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വാതായനങ്ങൾ അടയുമ്പോൾ വചനശേഷിയുടെ ഊർജ്ജം അതിന്റെ ഉറവിടത്തിലേക്ക്, ഈശ്വരോന്മുഖമായി തിരിയുന്നു. അങ്ങനെയാണ് ഒരാൾ ദൈവവുമായി “സംഭാഷണം” നടത്തുന്നത്. റമ്പാച്ചന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ ഈ അപൂർവ്വ ഡയലോഗിന്റെ സ്വകാര്യരേഖകളാണ്. എല്ലാക്കാലത്തും എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളിലും മിസ്റ്റിക്കുകൾ മിക്കവാറും ഇങ്ങനെ അന്തർമുഖരാണ്. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ ബാഹ്യലോകത്തിൽ ചിതറിപ്പോകാവുന്ന ആന്തരിക ഊർജ്ജത്തെ സംയമനം ചെയ്തും സഞ്ചയിച്ചും അനന്തമായ ചിദാകാശത്തിലേക്ക് വിക്ഷേപിക്കുന്നു. അവിടെ ഏകൻ ഏകനുമായി (Alone with the Alone) സംവദിക്കുന്നു. ചിലർ അത്തരം അനന്യാനുഭവങ്ങളെ പരിമിതമായ

ഭാഷയിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷം മിസ്റ്റിക്കുകളും അത്തരം അനുഭവങ്ങളെ കേവല നിശ്ശബ്ദതയുടെ രഹസ്യപേടകങ്ങളിൽ അടക്കം ചെയ്ത് മൗനത്തിന്റെ മഹാസമുദ്രങ്ങളിൽ വിലയിപ്പിക്കുന്നു. ആരും ഒന്നും അറിയുന്നില്ല. ഒന്നും ഒരിടത്തും അവശേഷിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും അറിയേണ്ട വർ എല്ലാം അറിയുകയും സകലത്തെയും നിറയ്ക്കുന്ന സമ്പൂർണ്ണ സർവ്വത്തിലും വ്യാപരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്തീയ സന്യാസ പാരമ്പര്യത്തിൽ “ഏകാന്തവാസി”കളായ സന്യാസിമാരെയും അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, സമൂഹസന്യാസിത്വമാണ് പൊതു നിയമം. അതായത് മറ്റു സന്യാസിമാരോടൊപ്പം സഹവസിച്ച്, അനുദിനജീവിതത്തിൽ തങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ മാറ്റ് “ഉരച്ചുനോക്കി”യെങ്കിലേ, സന്യാസി ആത്മിക ഉൽക്കർഷം പ്രാപിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് ഗുരുക്കന്മാർ അനുശാസിക്കുന്നു. കാരണം ആത്യന്തികമായി മനുഷ്യൻ സമൂഹജീവിയാണ്. സമൂഹവാസത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തിലാണ് മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത അളക്കേണ്ടത്. ഏകാന്തവാസി സമൂഹത്തോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതകൾ നിറവേറ്റാതെ, സ്വന്തം മായാമനങ്ങളിൽ അഭിരമിച്ച്, വ്യാജദർശനങ്ങളിലും അസത്യമായ അവബോധങ്ങളിലും പെട്ടുപോകുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സമൂഹം എന്ന മാനദണ്ഡം കൊണ്ട് ഇടയ്ക്കിടെ അടിയേൽക്കുകയും അളക്കപ്പെടുകയും ചെയ്താലേ സന്യാസി സത്യത്തിന്റെയും വിനയത്തിന്റെയും പാതയിൽ വഴിതെറ്റാതെ യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ ചരിക്കുകയുള്ളൂ. ഒന്നുകിൽ കുടുംബജീവിതം അതല്ലെങ്കിൽ സന്യാസകുടുംബം എന്നതാണ് ഓർത്തഡോക്സ് പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യം വൈദികർക്കും ആത്മീയാന്വേഷകർക്കും വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആരോടും കടപ്പാടുകളില്ലാത്ത, അവിവാഹിതരും ലൗകികന്മാരും സ്ഥാനമോഹികളുമായ ഒറ്റയാന്മാരെ ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം വളരെ സംശയത്തോടെയാണ് വീക്ഷിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ, സന്യാസകുടുംബത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ, നല്ല ആത്മീയ പക്ഷത പ്രാപിച്ചവരെ ഏകാന്തവാസത്തിന് അനുവദിക്കുന്ന രീതി ഇന്നും നിലവിലുണ്ട്. ഈജിപ്തിലെ മരുഭൂമികളിലും ഗ്രീസിലെ ആഥോസ് മലയിലും, ഇങ്ങനെ ആശ്രമ വ്യവസ്ഥക്കുള്ളിൽ അതിനു വിധേയമായി വേർപാടുകാരായ ഏകാന്ത താപസ്സറുണ്ട് (Anchors). റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം ജീവിച്ചിരുന്ന് അനേകം ശ്രേഷ്ഠ കൃതികൾ രചിക്കുകയും, ഫിലോക്കാലിയ തർജ്ജമ ചെയ്യുകയും, ബിഷപ്പ് സ്ഥാനം ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ത തെയോഫാൻ ദ്വിക്ലസ്, പാമ്പാസിയിൽ വിജനമായ കാട്ടുകുന്നിൻ പർണ്ണാശ്രമം ഉണ്ടാക്കി, പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉറ്റിരുന്ന്, പിന്നീട് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ നിർബന്ധം മൂലം മെത്രാനായ പാമ്പാസി തിരുമേനി എന്ന കുറിയാക്കോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, ഈജിപ്തിലെ ഊഷരഭൂമിയിൽ വിശുദ്ധ മക്കാറിയോസിന്റെ ആശ്രമത്തിൽ

ആരോടും വലിയ സമ്പർക്കമില്ലാതെ കഴിയുന്ന “ദരിദ്രനായ മത്തായി” (മത്താ എൽ മെസ്കിൻ) തുടങ്ങിയ തപസികൾ നല്ല ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

മൈലപ്ര മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചൻ ഏതാണ്ട് ഈ രീതി സ്വീകരിച്ച സന്യാസി യായിരുന്നു. എന്നാൽ തന്റെ ദീർഘമായ മൗനവും ഏകാന്തപഥികത്വവും ഒന്നും തന്നെ സമൂഹത്തോടുള്ള കടപ്പാടുകൾ മറക്കാൻ അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചില്ല. തന്റെ ധ്യാനത്തിന്റെ രഹസ്യോദ്യാനത്തിൽ വസിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ആശ്രമം സൃഷ്ടിക്കുകയും ശിഷ്യന്മാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും സമൂഹത്തിന് വെളിച്ചം നൽകുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇന്ന് നല്ല സന്യാസിമാരായി അറിയപ്പെടുന്ന ചില യുവ വൈദികരും, നമുക്കറിഞ്ഞു കൂടാത്ത മറ്റു പലരും റമ്പാച്ചന്റെ ശിക്ഷണവും ശിഷ്യത്വവും സ്വീകരിച്ചവരാണ്.

‘ഹിമാലയത്തിലെ ഗുരുക്കന്മാരോടൊപ്പം’ എന്ന പ്രശസ്ത ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്വാമിരാമ പറയുന്നു: “ഒരു സന്യാസി എപ്പോഴും ഓർമ്മ വയ്ക്കേണ്ട രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ്, പൊതുജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കാത്തവിധം ജീവിക്കാൻ പഠിക്കുകയും സ്വന്തം സാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് മൂടക്കം വരാത്ത രീതിയിൽ ജീവിതം നയിക്കാൻ അറിയുകയും ചെയ്യുക എന്നിവ.” ഹിമാലയ പ്രദേശങ്ങളിലെ ഏകാന്തപഥികരായ ഹൈന്ദവ സന്യാസിമാരെക്കുറിച്ചാണ് സ്വാമിരാമ പറയുന്നതെങ്കിലും ക്രിസ്തീയ സന്യാസിമാർക്കും ഇത് ബാധകമാണ്. പക്ഷേ, നമ്മുടെ മാധ്യമസംസ്കാരം സകലത്തെയും പ്രദർശനവൽക്കരിക്കുന്ന രീതിയാണ് അവലംബിക്കുന്നത്. ഒന്നും മറഞ്ഞിരിക്കാൻ പാടില്ല. ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രത്തിലെ നിഗൂഢ നിധികളാണെങ്കിലും, ഏകാന്തതയിലിരുന്ന് ആരുടെയും ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കാതെ ആദിതത്വങ്ങളെക്കുറിച്ച് ധ്യാന മനനങ്ങൾ നടത്തുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സന്യാസിയാണെങ്കിലും, എപ്പോഴെങ്കിലും അവിടേക്ക് മാധ്യമങ്ങൾ ഫ്ലാഷ് ലൈറ്റുകളും ക്യാമറയും അഭിമുഖവും അവലോകനവും അവസാനിക്കാത്ത ചർച്ചകളുമായി കടന്നുവരുന്നു. ഇത് നല്ല ഉപജീവനമാർഗ്ഗമാണെന്ന് കണ്ട് പല സന്യാസിമാരും സാധകരും ആദ്ധ്യാത്മികതയെ കച്ചവടമായി മാറ്റുന്നുണ്ട്. എല്ലാം ചേർന്നൊരു മേളയുടെ ആരവവും ഉപരിപ്ലവതയും ആഘോഷിച്ച് മാധ്യമങ്ങൾ അടുത്ത ഇരയെ തേടുന്നു. മൈലപ്ര റമ്പാച്ചന്റെ ജീവിതസാക്ഷ്യം ഇത്തരം പ്രദർശനപരതയ്ക്ക് എതിരായിരുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

വിത്തുകൾ മണ്ണിൽ മറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലേ മുള വേരുകൾ ഉറപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. മനുഷ്യനന്മകൾ പരസ്യപ്പെടുത്താതെ കുറെയൊക്കെ നിഗൂഢമായിരുന്നെങ്കിലേ നല്ല മനുഷ്യസംസ്കാരം മുളച്ച് വേരുകൾ ഓടിക്കയുള്ളൂ. ഒന്നിനെയും ബഹുമാനിക്കാതെ സർവ്വത്തേയും വസ്ത്രാക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന പുതിയ മാധ്യമ സംസ്കാരം ആദ്ധ്യാത്മികതയെ ആദരിച്ചാണെങ്കിലും അവമതിക്കുകയാ

ണെന്ന് തോന്നുന്നു. ഈ ലേഖനം എഴുതുന്നതുപോലും ആ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണോ എന്ന് സംശയിക്കുന്നു.

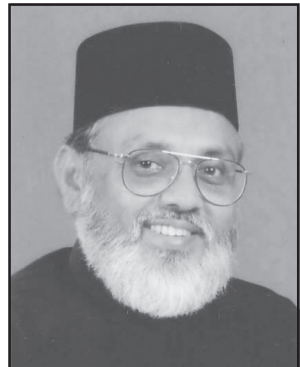
മൗനം മനനത്തെയും മനനം വീണ്ടും മൗനത്തെയും ജനിപ്പിക്കുന്നു. ആത്മാവിന്റെ ഗർഭത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന ഈ ജനിതക-പാരസ്പര്യത്തിൽ നിന്നാണ് യഥാർത്ഥമായ ഈശ്വരദർശനവും മനുഷ്യദർശനവും ഉരുവാകുന്നത്. ഈ കുലീന ഗർഭധാരണത്തെ അലക്ഷ്യമായി അലസിപ്പിക്കാൻ നമുക്ക് ഇടയാകരുത്. ഇപ്പോഴത്തെ നമ്മുടെ ഉപഭോഗസംസ്കാരത്തിന്റെ ഉപരിപ്ലവതയിലും പ്രദർശനപരതയിലും നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെടുന്നത് ആഴമായ മൗനവും മനനവുമാണ്. മഹത്വമുള്ള മനുഷ്യരും മഹത്തായ ദർശനങ്ങളുമാണ് ഇവിടെ ഭൂണഹത്യയ്ക്ക് വിധേയമാകുന്നത്. അപ്പോഫാറ്റിക് എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന അനൂച്ചരണീയവും അപ്രമേയവുമായ കേവല യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് ഒന്നെത്തിനോക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിക്കുന്നവർ മൗനമുദ്രിതരായിത്തീരുന്നു. എങ്കിലും ഇവിടെ വചനവും നാദവുമുണ്ട്. അവ ബ്രഹ്മസമമാണ്. നാദ ബ്രഹ്മത്തെ ഉപാസിക്കുന്നതാണ് ഇൻഡ്യയുടെ പാരമ്പര്യം. വചനം (Logos) ദൈവമാണെന്നും ആ വചനം അവതീർണ്ണമായതാണ് ക്രിസ്തു എന്നും വി. യോഹന്നാൻ എഴുതി. മാന്ധ്യകുടാപനിഷത്തിൽ ഓങ്കാരത്തിന്റെ മൂന്നു മാത്രകളെ ആത്മാവിന്റെ മൂന്നു പാദങ്ങളായി കരുതുന്നു. അകാരം, ഉകാരം, മകാരം എന്നിവ ചേരുന്ന ഓങ്കാരത്തിന് നാലാമതൊരു മാത്രയുണ്ട്. അത് പക്ഷേ അമാത്രയാണ്. സർവ്വത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മറ്റ് മൂന്നു മാത്രകളെയും ഉൾക്കൊള്ളുമ്പോൾ തന്നെ നിഷേധിക്കുന്ന, അതിലംഘിക്കുന്ന അ-മാത്രയാണ് ആത്മാവിന്റെ തുരീയാവസ്ഥ എന്ന നാലാംപാദം. ജാഗ്രദവസ്ഥ സുഷുപ്തികൾക്കപ്പുറത്തുള്ള കേവലാവസ്ഥയാണിത്. ഇത് അപ്പോഫാറ്റിക് ദർശനമാണ്, വിരുദ്ധോക്തിയാണ്. നാദബ്രഹ്മമായ ഓങ്കാരത്തെയും മറികടന്നെങ്കിലെ നിഷേധരൂപത്തിലെങ്കിലും ബ്രഹ്മജ്ഞാനം സിദ്ധമാകും.

സംജ്ഞകളിലും വ്യാഖ്യാന വിശദാംശങ്ങളിലും വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും ക്രിസ്തീയ ചിന്തയിലെ ത്രിത്വസിദ്ധാന്തവുമായി ഇതിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. സകല യാഥാർത്ഥ്യത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പിതാവ്, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്ന ത്രിയേക ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടാണ് ക്രിസ്തീയ ആരാധനയും ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്തയും ആരംഭിക്കുന്നത്. സർവ്വം സ്വർഗ്ഗീയമായ ത്രിത്വരഹസ്യത്തെ നാദരൂപിണിയായി ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതിന് ഉചിതമായി പ്രണവ മന്ത്രത്തെക്കാൾ മഹത്തായ മന്ത്രം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പിതാവ്, പുത്രൻ എന്നീ മാനുഷിക സംജ്ഞകളും പരിശുദ്ധ റൂഹായെക്കുറിക്കുന്ന ശ്വാസം എന്ന രൂപകാലങ്കാരവും മാത്രം വച്ചുകൊണ്ട് നമുക്ക് ത്രിത്വത്തിന്റെ മഹാരഹസ്യത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാനാവില്ലല്ലോ. ഇവ മൂന്നിനെയും അവ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സർവ്വ യാഥാർത്ഥ്യത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുകയും സ്വാംശീകരിക്കുകയും അതേസമയം ഉല്പംഘിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു

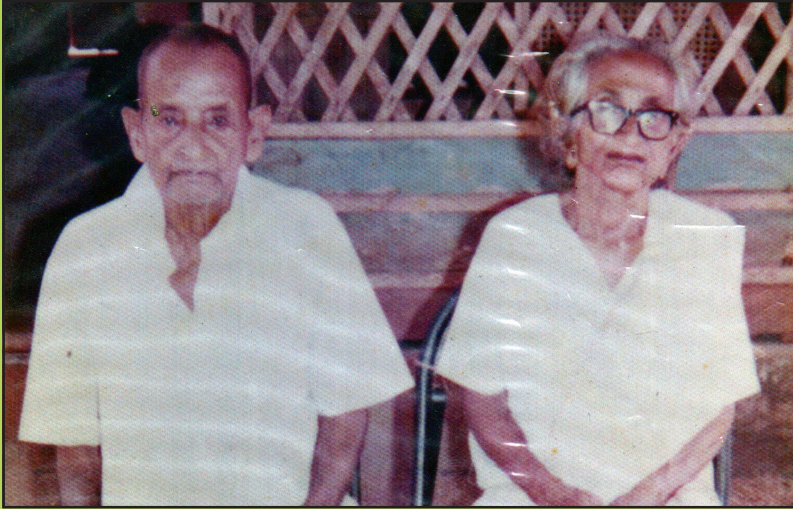
കേവല നിഷേധത്തിലൂടെയാണ് നമുക്ക് ത്രിയേക ദൈവത്തെ അനുഭവിക്കാനാവുക. ഇത് അറിവിന്റെ തുരീയാവസ്ഥ. ക്രിസ്തീയ വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കും ഇത് അസീകാര്യമാവാൻ വഴിയില്ല. വലിയ പാണ്ഡിത്യമോ ലോകവ്യവഹാരജ്ഞാനമോ അവകാശപ്പെടാതിരുന്ന മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചൻ തന്റെ അനുഭവനിഷ്ഠമായ ജീവിതത്തിലൂടെയാണ് ഈശ്വരസാക്ഷാത്ക്കാരം തേടിയത്. ജ്ഞാനമാർഗ്ഗമല്ല, ഭക്തിമാർഗ്ഗമാണ് അദ്ദേഹത്തിന് സ്വീകാര്യമായത്. എല്ലാ മിസ്റ്റിക്കുകളെയുംപോലെ അദ്ദേഹം ഭക്തിലഹരിയിൽ, തന്റെ നാമനുമായുള്ള പ്രണയത്തിന്റെ ഭാഷയിലാണ് കുറിപ്പുകൾ എഴുതിയത്.

മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചൻ പരഹൃദയജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അടുത്ത ശിഷ്യന്മാർ സാക്ഷിക്കുന്നു. ഇത് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നൽകലിലൊന്നാണ്. ആത്മാക്കളെ വിവേചിക്കാനുള്ള കഴിവ് ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ്. എന്നാൽ സിദ്ധിയും സ്നേഹവും രണ്ടാണ് എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. കഠിനവും ദീർഘവുമായ തപശ്ചര്യകൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർക്ക് അമാനുഷ സിദ്ധികൾ കൈവരാം. ഹറ യോഗികൾക്കും മറ്റും അങ്ങനെയുള്ളതായി നമുക്കറിയാം. എന്നാൽ പൗലോസ് അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നതുപോലെ 'ഞാൻ മനുഷ്യരുടെയും മലാഖമാരുടെയും ഭാഷകളിൽ സംസാരിച്ചാലും.... സകല ജ്ഞാനവും ഗ്രഹിച്ചാലും... എനിക്കുള്ളതെല്ലാം അന്നദാനം ചെയ്താലും.. എന്റെ ശരീരം ചൂടുവാൻ ഏല്പിച്ചാലും സ്നേഹമില്ല എങ്കിൽ ഞാൻ ഏതു മില്ല് (1 കൊരി. 13). സിദ്ധിയല്ല സ്നേഹമാണ് വലുത്. എങ്കിലും കപടസ്വത്വാസിമാരും വ്യാജസുവിശേഷകരും സിദ്ധന്മാരും എല്ലാം തങ്ങളുടെ ചില സിദ്ധികളെ കച്ചവടത്തിനുപാടിയാക്കുന്നു എന്ന് നമുക്കറിയാം. അതിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിന്ന സന്യാസിയാണെന്നു മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചൻ.

ഭാരതത്തിന്റെ ആഴമായ ആദ്ധ്യാത്മികത ഭാരതീയ ക്രിസ്ത്യാനികളും പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ടവരുമായ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഹൃദയമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളും പുതിയ പ്രയാണ പാതകളും ഒരുക്കിത്തരുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ജീവിച്ച മാത്യൂസ് റമ്പാച്ചനെപ്പോലെയുള്ള മുനിമാരുടെ ജീവിതത്തെ പിന്തുടർന്നാൽ നാം ചെന്നെത്തുന്നത് ആത്മീയ സംസ്കൃതിയുടെ അത്യുദാരമായ സംഗമസ്ഥാനങ്ങളിലാണ്. റമ്പാച്ചനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണകൾ നമുക്ക് അനുഗ്രഹകാരണമായിത്തീരട്ടെ.

അപ്പോ റമ്പാൻ ജീവിതയാത്രയിലൂടെ...

മാതാപിതാക്കൾ കൊച്ചുകോശിയും റാഹേലമ്മയും

ഫാ. പി. കെ. ഡേവിഡ്

സഹോദരങ്ങൾക്കൊപ്പം.

പി. കെ. ജോർജും തങ്കമ്മയും

സഹോദരി
ചിന്നമ്മയും
തോമസ്
മാത്യുവും

സഹോദരി കുഞ്ഞുകുഞ്ഞമ്മയും കുഞ്ചാണ്ടിയും.

സഹോദരി കുഞ്ഞമ്മയും ടി. ടി. തോമസും.

സഹോദരി തങ്കമ്മയും മത്തായിയും.

സഹോദരി മരിയമ്മയും സ്കരിയാ സാറും.

ഫാ. പി. കെ. ഡേവിഡ്, പി. ഐ. മാത്യുസ് റമ്പാൻ,
സ്ത്രീബാദാസൻ എം. കെ. തോമസ് (ക്രിസ്റ്റഫോറസ് റമ്പാൻ)

ഫാ. പി. കെ.
ഡേവിഡും
സഹോദരൻ
ഫാ. പി. കെ.
സഖറിയായും.

ഫാ. എം. കെ. തോമസ്, പി. ഐ. മാത്യുസ് റമ്പാൻ,
ഫാ. പി. കെ. ഡേവിഡ്

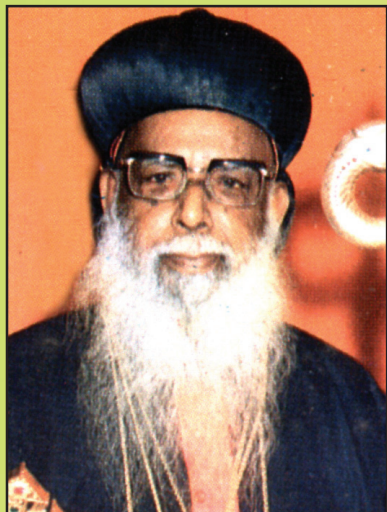
അപ്രം റമ്പാനു ശെമ്മാൾ - കശീശാ പട്ടം കൊടുത്ത
ബാവാമാരും റമ്പാൻ സ്ഥാനം നൽകിയ ബാവായും

പ. ബസേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് രണ്ടാമൻ

പ. ബസേലിയോസ്
ഔഗേൻ പ്രഥമൻ

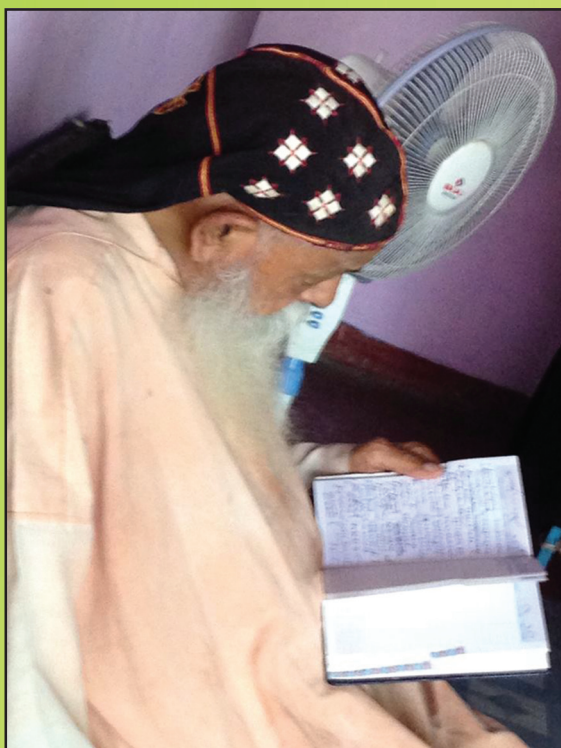
പ. ബസേലിയോസ്
മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ

ഫാ. പി. കെ. ഡേവിഡിനും (അപ്രം റമ്പാൻ), ഫാ. എം. കെ. തോമസിനും (ക്രിസ്റ്റഫോറസ് റമ്പാൻ) റമ്പാൻ സ്ഥാനം നൽകി യപ്പോൾ. പ. മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ ബാവ, മാത്യൂസ് മാർ കുറിലോസ്, ഫീലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ്, പി. ഐ. മാത്യൂസ് റമ്പാൻ എന്നിവർ സമീപം.

അപ്രം റമ്പാനും ക്രിസ്റ്റഫോറസ് റമ്പാനും റമ്പാൻ സ്ഥാനം കിട്ടിയശേഷം സ്തീബായേന്തി.

“ആറും നൂറും
തികഞ്ഞ രണ്ടു
ശിശുക്കൾ”

അപ്രേം
റമ്പാൻ ഗുരു
വായ
പി. ഐ.
മാത്യൂസ്
റമ്പാന്റെ
കബറിട
ത്തിൽ
ധൂപാർപ്പണം
നടത്തുന്നു.

തോട്ടയ്ക്കാട് മാർ അപ്രേം ഇടവക 2018 ഫെബ്രുവരി 16-ന് അപ്രേം
റമ്പാനെ ആദരിച്ചപ്പോൾ. ഡോ. യൂഹാനോൻ മാർ ദീയസ്ക്കോ
റോസ് പൊന്നാട അണിയിക്കുന്നു. ക്യാപ്റ്റൻ രാജു സമീപം.

തോട്ടയ്ക്കാട് മാർ അപ്രോ ഇടവക നൽകിയ ആദരവിന് നന്ദി അറിയിച്ചുകൊണ്ട് പ്രസംഗിക്കുന്നതിനിടയിൽ സ്വയം എഴുതിയ കവിത ചൊല്ലുന്നു.

അൽ ഐൻ ഇടവക നൽകിയ ആദരവ്. ഫാ. സാം (നമാനിയേൽ റമ്പാൻ) സമീപം.

പരമലയിൽ നടന്ന ആഗോള വൈദിക സമ്മേളനം അപ്രോ റമ്പാനെ ആദരിക്കുന്നു. ഡോ. മാത്യൂസ് മാർ സേവേറിയോസ് പൊന്നാട അണിയിക്കുന്നു. എബ്രഹാം മാർ സെറാഫിം സമീപത്ത്.

മൈലപ്ര മാത്യൂസ് റമ്പാൻ അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിൽ മാത്യൂസ് മാർ തേവോദോസിയോസ്, ഡോ. ഗിവർഗീസ് മാർ യൂലിയോസ്, എബ്രഹാം മാർ സെറാഫിം, മലങ്കരസഭാ ഗുരുരത്നം ഫാ. ഡോ. ടി. ജെ. ജോഷ്യാ, അപ്രോ റമ്പാൻ, വീണാ ജോർജ്ജ് എം.എൽ.എ.

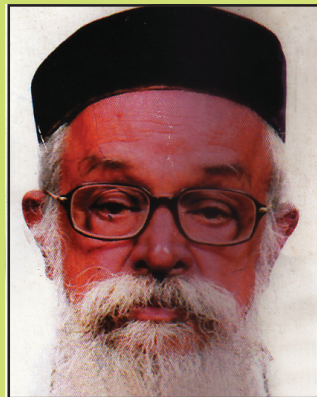
അപ്രേം റമ്പാൻ കുടുംബാംഗങ്ങളുമൊത്ത്

ഡോ. ഗിവർഗീസ് മാർ
യൂലിയോസിനും സഹോ
ദര വൈദികർക്കുമൊപ്പം.

പരമലയിൽ നടന്ന
ആഗോള വൈദിക
സമ്മേളനത്തിൽ പ്രതിനി
ധിയായി പൂർണസമയം
പങ്കെടുത്തപ്പോൾ.

അപ്രോ റമ്പാച്ചന്റെ
സഹോദരൻ
ഫാ. പി. കെ. സഖറിയ

മാതൃഇടവകയായ ആമക്കുന്ന് സെന്റ് ജോർജ്ജ് പള്ളി
 നൂറ് വയസ്സിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ച അപ്രോ റമ്പാച്ചനെ
 2018 മാർച്ച് 25-ന് ആദരിച്ചപ്പോൾ.

മാതൃഇടവകയുടെ ആശംസകൾക്ക്
 അപ്രോ റമ്പാച്ചൻ നന്ദി പറയുന്നു.

യാത്രകൾ അവസാനിക്കുന്നില്ല... നൂറാം വയസ്സിലും ചുറുചുറുക്കോടെ കുറിക്കാട്ടിൽ പൗലോസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഓർമ്മപ്പെടുന്നതിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ ആലുവാ തൃക്കുന്നത്ത് സെമിനാരിയിൽ 2018 ജനുവരി 26-നു എത്തിയപ്പോൾ.

സഹോദരങ്ങളോടൊപ്പം.

